

El Figarot

Butlletí dels Castellers de Vilafranca SEGONA ÈPOCA AGOST 2000 PREU 500 PTES.

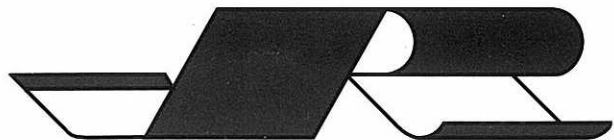

35 anys
a Sant Fèlix

n ú m e r o

29

la colla al
concurs de
Tarragona

REMOLQUES PENEDÈS, SL

Remolcs i enganxalls

Fàbrica

Av. Cal Salines, 53

08730 Santa Margarida i els Monjos

Tel. 93 898 30 02 - Mòbil 677 24 21 21

- Fabricació de remolcs en general, amb més de deu anys d'experiència.
- Finançament a mida de les seves possibilitats.
- Muntatge d'enganxalls per a tot tipus de vehicles.
- Des de 19.800 pessetes.

Caça

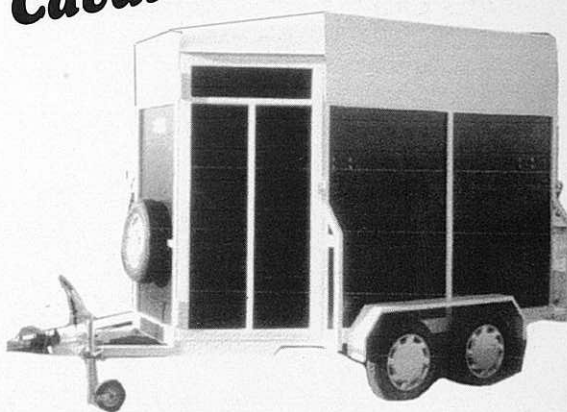
Càrrega

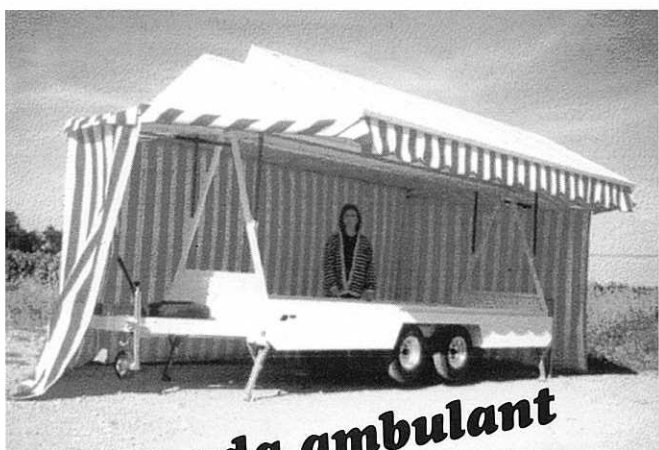
Motos

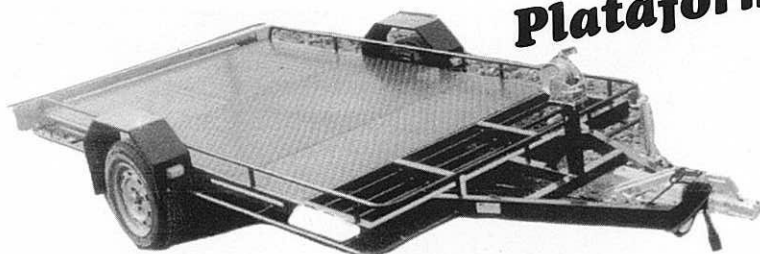
Cavalls

Venda ambulant

Plataforma

Índex

Josep Miret: «Sant Fèlix és el tot, és...»	4
A punt per Sant Fèlix	8
Castells a banda	21
Ara la Festa Major	23
35 anys a Sant Fèlix	24
Els Castellers de Vilafranca als concursos de Tarragona	30
Musical Figarot	35
Poesia i castells	36
Pinya jove	41
El Club Superverd	42
El Figa-rot	44
Encreuat	46

Butlletí dels Castellers de Vilafranca

segona època. Número 29. agost del 2000

EDITA

Castellers de Vilafranca. Estatge social: General Prim, 11
08720 Vilafranca del Penedès. Apartat de correus 313

CONSELL DE REDACCIÓ

Xavi Carrasco, Neus Castells, Miquel Ferret, Jordi Galtés, Joan Montserrat, Biel Senabre,
Òscar Serramià i Francesc Taravilla

COL-LABORADORS

Joan Badell, Josep A. Bernaus, Francesc Bou, Josep M. Figueras, Josep Fradera,
Jordi Mir, David Monteagudo, Jordi Muñoz, Oriol Paretas, Jaume Rafecas, Pere Regull,
Ulpi Roman

DISSENY GRÀFIC

Ricard Aranda

FOTOCOMPOSICIÓ, FOTOLITS, MUNTATGE I IMPRESSIÓ

Gràfiques Kerpe. Pere el Gran, 16. 08720 Vilafranca del Penedès
Dip. L. B-29.663/86

AMB EL SUPORT DE

Generalitat de Catalunya
Conselleria de Benestar Social

Ajuntament de
Vilafranca del Penedès

El Figarot no es responsabilitza de l'opinió que expressin els articles signats.

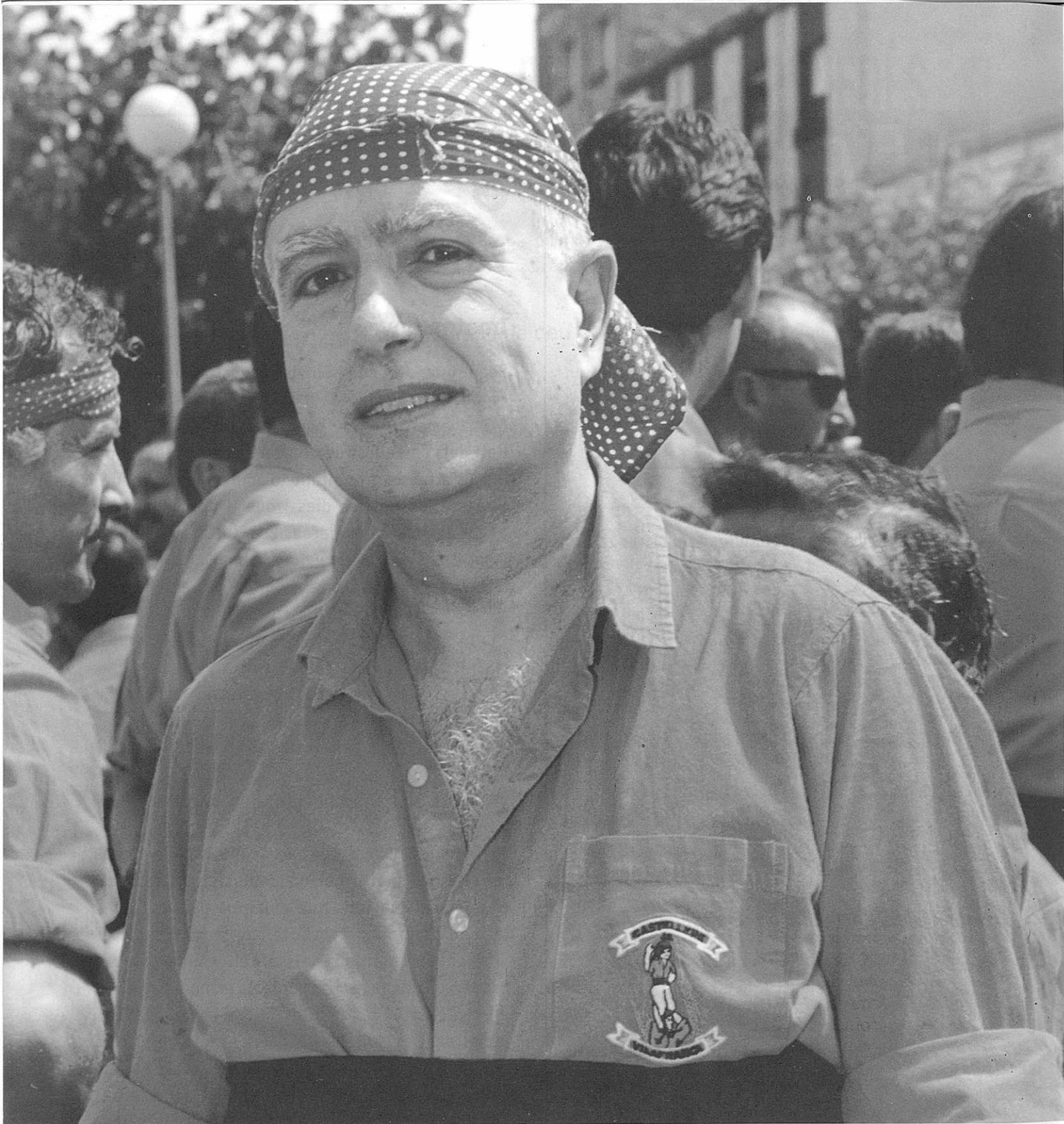

Editorial

Imatge nova

Segur que, així que heu vist aquest número de **El Figarot** us heu adonat que li hem canviat la cara. Efectivament, el nou equip de redacció del butlletí dels Castellers de Vilafranca hem volgut fer-lo més atractiu presentant-lo amb una imatge que s'adeqüi als nostres dies i que li doni una més presentació més moderna. El resultat el teniu a les mans. Gràcies a la valuosíssima col·laboració del Ricard Aranda, que a banda de tenir la mà trencada en això del disseny és fill d'un veterà casteller (per cert, impulsor dels primers números d'aquell **El Figarot** que sortia en la primera època, en els primers anys vuitanta), hem canviat tot allò que té relació amb la presentació formal del butlletí. Tot i amb això, mantenim el mateix esperit de servei a la colla que ha tingut **El Figarot** des del primer número fins ara.

Així, doncs, volem que les pàgines del butlletí reflecteixin la vida dels Castellers de Vilafranca: el relat dels castells que enlairem durant l'any, les activitats que duen a terme les diverses comissions, les opinions dels castellers i de les castelleres que duen camisa verda, la manera de veure els castells que tenen diferents persones relacionades amb el fet casteller, els escrits que recorden la història de la colla, etcètera. Com s'ha fet fins ara, en aquest número i en els propers que surtin en endavant procurarem que hi trobeu una mica de tot, però, per damunt de tot, intentarem posar el nostre granet de sorra per aconseguir el que és més important: que la colla dels Castellers de Vilafranca sigui una entitat viva i dinàmica, acostada a les inquietuds de les persones que en formen part i arrelada a la vila i a la comarca que la fan ser una de les colles més importants del món casteller.

Josep Miret

Joan Badell
Sant Fèlix vol el 3 de 10

*«Sant Fèlix és el tot, és l'essència
dels castells, és el màxim»*

Josep Miret i Pujol, un dels castellers més veterans i carismàtics de la colla, és un punt de referència obligat a l'hora de parlar de castells. En Josep, que va fer de tresorer durant 30 anys (de l'any 1964 fins al 1994) és conegut popularment com el Miret dels castells, com el pare Miret o també, en altres àmbits, com el Miret de la Caixa. Encara que temps enrere, el primer sobrenom que li van posar va ser el Cicuta, en referència a un personatge televisiu que sortia en un famós concurs i que, quan el Miret era tresorer, controlava amb lupa totes les despeses; per entendre'ns, era de la "virgen del puño". Segons ell, s'havia de pujar la casa i no es podia gastar més que el que era necessari.

Tothom sap que en Josep posseeix una gran memòria històrica, i que sempre té alguna anècdota o comentari a flor de llavi. És un casteller sense pèls a la llengua que diu el que pensa i el que sent, allà on calgui, i que sempre està disposat a defensar la colla fins al final.

Es confessa molt orgullós i satisfet pel fet que els dos fills que té (el David i el Fèlix) siguin castellers i hagin continuat d'aquesta manera la tradició familiar ja que, com bé diu, «haurien pogut tirar per altres camins». A pocs dies de la Festa Major, i en un any de concurs com és aquest 2000, hem volgut xerrar i passar una bona estona amb ell, per veure quina visió té d'aquestes dues diades cabdals per a la colla.

Sant Fèlix: un somni

Quants anys fa que participes activament a la tradicional diada de Sant Fèlix?

«Des de l'any 1958, o sigui que aquest Sant Fèlix farà 43 anys. La primera vegada que vaig participar activament per Sant Fèlix va ser en un quatre de vuit de la Colla Vella de Valls, fent de terceres mans. Aleshores, els Castellers de Vilafranca encara no sortíem per Sant Fèlix; la colla va començar a actuar per aquesta diada l'any 1965, perquè al llarg de la temporada anterior en tota la geografia castellera no es va assolir cap castell de vuit pisos. Aquest fet ens va donar ple dret a actuar.

Recordo perfectament com el primer castell que va aconseguir la colla en una diada de Sant Fèlix va ser un cinc de set, evidentment l'any 1965, en què jo anava a segons a l'esquerra del tres, el Mènec anava a la rengla i el Ciuró a la dreta. El cinc es va carregar».

Què representa per a tu la Diada de Sant Fèlix i tot el que l'envolta?

«És el tot, és l'essència dels castells, és el màxim. A mi de sempre m'ha agradat molt la Festa Major i, dins de la Festa Major, el més important són els castells. De jove, quan observava que tota la gent gran hi

donava molta importància, ho veia com una cosa molt grossa. Podríem dir que jo vaig entrar als castells via Festa Major i família. Sant Fèlix tenia una importància cabdal perquè abans no hi havia tants mitjans de transport i la gent únicament es desplaçava una o dues vegades l'any, una de les quals era per Sant Fèlix. Per tant, per a molts castellers i afeccionats era una de les poques vegades al llarg de l'any que es podien veure. Vilafranca és molt sòlida amb les tradicions».

És vàlid el model de diada actual o en canviaries algun aspecte?

«Sant Fèlix és el dia de màxim compromís per a qualsevol gran casteller, sigui d'allà on sigui; és la plaça on a qualsevol casteller li agrada fer la gran proesa. Per exemple, els Minyons de Terrassa estic segur que prefereixen fer el quatre de nou sense folre aquí abans que a Girona.

El model a seguir ha estat sempre reunir les colles punteres de cada època, que alhora han tingut com a gran honor poder triomfar en aquest dia tan especial, perquè com que Vilafranca és una plaça oberta hi han trobat sempre caliu. Em sembla que aquest model no ha de variar: alguns anys només hi havien vingut dues colles; després

«El model a seguir per a la Diada de Sant Fèlix ha estat sempre reunir les colles punteres de cada època, que alhora han tingut com a gran honor poder triomfar en aquest dia tan especial»

en van venir tres, quatre, un altre cop tres, sempre depenent del moment, però això sí: sempre hi han vingut les millors. Aquest fet ha provocat que el nombre de colles participants hagi anat variant.

Tu què prefereixes, tres o quatre colles?

«Per al desenvolupament de la diada, l'ideal serien tres colles. Imagina't tres colles intentant castells de deu pisos: s'allargaria molt. Si, a més a més, n'hi posem quatre, és excessiu; però, és clar, si la quarta colla té la qualitat de la Joves de Valls o dels Minyons és interessant que hi sigui. És més, jo crec que hi han de ser».

Situa't al 30 d'agost: quarts d'una del migdia, carrer de Santa Maria, uns instants abans d'entrar a la plaça... Quins sentiments tens en aquests moments i què et passa pel cap?

«És com si ho somiessis; és un somni i t'has de pessigar perquè no t'ho creus. Durant l'hivern penses molt en aquests moments, fins i tot de vegades somies que estàs participant a la diada de Sant Fèlix, per tant, quan arriba el moment és com un somni que tot l'any esperes. És un moment

que t'arriba fins al moll de l'os. Des de la sortida d'ofici fins a entrar a la plaça, et trobes unes cares molt típiques: gent de tota la vida que estan a punt per a la diada. En aquests instants, també enyoro el pilar de quatre caminant per tot el carrer de Santa Maria, tal com es feia abans i també trobo a faltar entrar a la plaça amb el pilar de cinc caminant. És un pilar que crec que hauríem de recuperar».

Costa calmar els nervis abans de l'actuació?

«No, els nervis costen de calmar els dies abans; tot l'any estem preparant Sant Fèlix i, quan arriba l'hora de la veritat, la gran il·lusió i les ganes són superiors als nervis. Si de cas, els nervis apareixen quan et cau el primer castell».

Creus que la gent que s'ho mira des de fora pot arribar a entendre els sentiments, els nervis, la passió (i tots els etcèteres que vulgueu) que sentim els castellers que apreciem la diada del 30 d'agost?

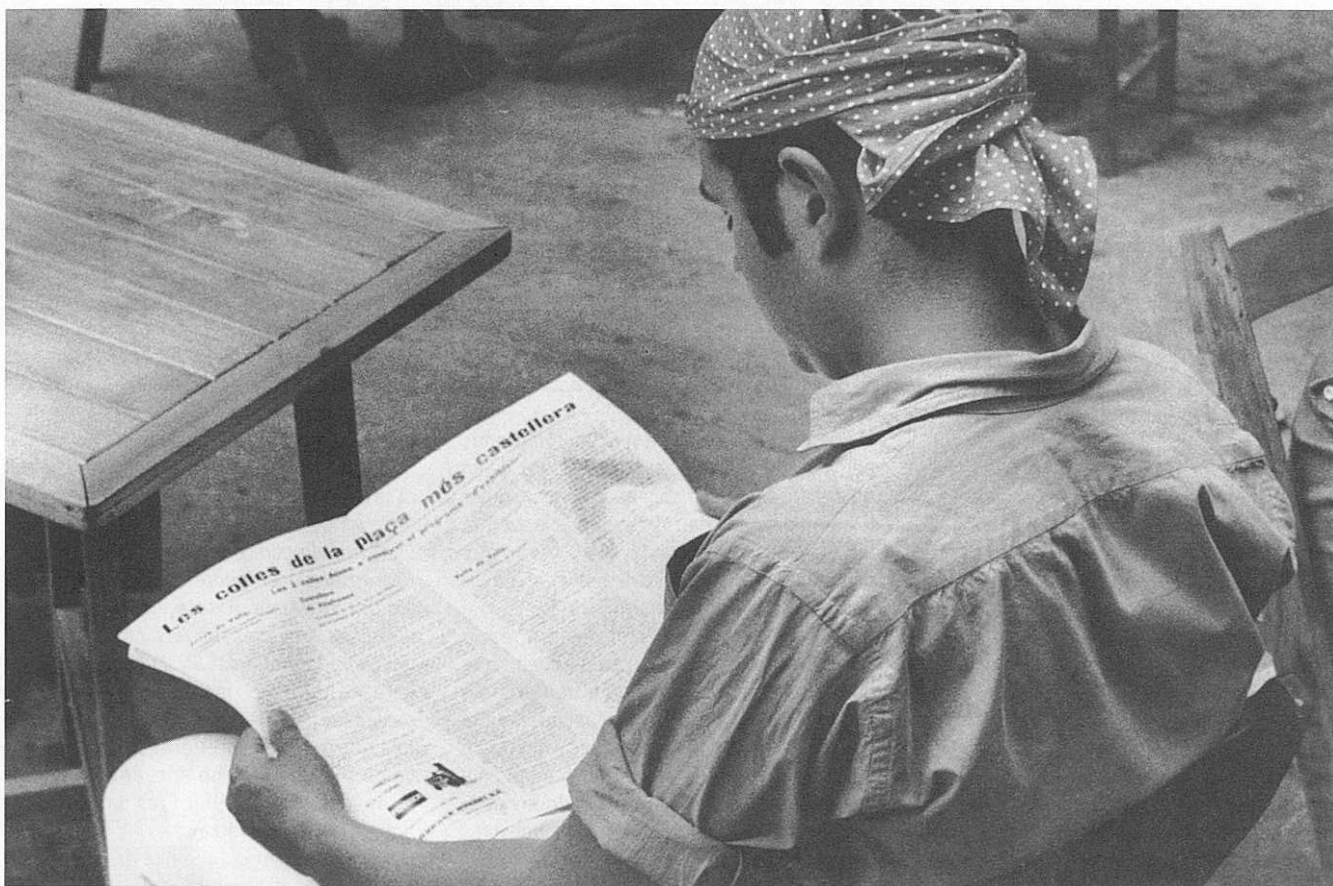
«Ho entenen més fàcilment els penedesencs i els vilafranquins o gent que sigui molt castellera. Si és gent que ve de lluny només ho entendreà si coneix a fons el món casteller i les passions que aquest món desperta».

Els millors castells

Una vegada dins la plaça, quin és el millor moment que has viscut i quins en destacades?

«En el pla estrictament personal, el primer castell de la colla per Sant Fèlix, al qual, com he explicat abans, vaig tenir la sort de pujar, i també un tres de set aixecat per sota de l'any 1979 en què també vaig pujar i que és el meu sostre casteller particular. Com a colla, que són fets que evidentment em produeixen una satisfacció superior, destacaria la torre de nou amb folre i manilles de l'any 1995, quan la vam descarregar per primera vegada en la nostra història, i el quatre de nou amb folre i l'agulla al mig del 1997, que és el nostre sostre en castells descarregats, ja que el tres de deu encara no l'hem pogut fer per Sant Fèlix i aquesta és la meva màxima il·lusió».

Malauradament, alguna vegada Sant Fèlix ens ha fet una mala passada i ens ha donat un disgust important, amb la consegüent depressió que per mala sort dura força dies. Quin és el pitjor moment que has viscut com

El que està llegint el «Tothom» al Bar del Coro és el Josep Miret dels anys setanta, tot i que a primer cop d'ull sembli que sigui el seu fill, el Fèlix.

a casteller en una diada de Sant Fèlix?

«Durant els anys setanta, per allà el 1976 o el 1977, quan no vam poder ni carregar el quatre de vuit».

Què va representar per a la colla la històrica diada de Sant Fèlix de l'any 1995?

«Va ser la plenitud de la colla; l'entrada triomfal als castells amb folre i manilles; es va accedir a una nova dimensió; en definitiva, es va començar una època en assumir el lideratge del món casteller».

Aquest any, quins castells t'agradaria fer i amb quins objectius s'ha de presentar a plaça la colla?

«El tres de deu és l'espectacle més gran dels castells; és una festa del poble, una festa de multituds i de masses. És com Sant Fèlix, el màxim».

«Personalment crec que és evident que el quatre de nou amb l'agulla i la torre de nou amb folre i manilles s'han de conservar i han d'entrar en el nostre repertori. A més, em fa molta il·lusió el tres de deu amb folre i manilles ja que és el més gran dels castells, el més digne de tots i el que està més aparellat i té més consonància amb la diada de Sant Fèlix.

Sant Fèlix, la Festa Major, és la gran festa multitudinària. El tres de deu és l'espectacle més gran dels castells; és una festa del poble, una festa de multituds i de masses. És com Sant Fèlix, el màxim».

Les colles foranes que participen a la diada de Sant Fèlix es queixen, i amb certa raó, que cobren poc per actuar i que la majoria d'anys fins i tot hi perden diners. Creus convenient incentivar-les econòmicament per castells superiors al tres de nou amb folre, tal com fan per exemple a les diades de la Bisbal i Altafulla?

«Tenen tota la raó. Ara bé, això de motivar-les, no ho crec necessari perquè ja

tennista jugar a Wimbledon o per a un cantant d'òpera poder cantar a la Scala de Milà».

Un dels temes que ha portat polèmica relacionat amb el proper Sant Fèlix, i que no podem deixar passar per alt, és la participació dels Xicots de Vilafranca en aquesta diada. Finalment els administradors han decidit que no sortiran. Què n'opines?

«Qualsevol colla, començant pels Castellers de Vilafranca que vam estar disset anys sense poder-hi actuar malgrat les ganes, necessita ser una de les punteres del moment per actuar-hi. Per tant, per a una colla de Vilafranca pot ser un estímul el fet de superar-se per poder actuar per Sant Fèlix. Per exemple, si mai nosaltres perdéssim la categoria de ser una de les millors colles, el fet de poder tornar a actuar per Sant Fèlix ens obligaria a superar-nos i això seria una motivació important».

Serà aquest 2000 l'any del primer castell de deu per Sant Fèlix?

«Depèn molt de com ens vagi la segona quinzena d'agost. Si les sortides prèvies a Sant Fèlix ens van bé, crec que el podem aconseguir, sempre que hi treballem molt. Crec que tots ens hauríem d'esforçar al màxim per poder fer el tres de deu per Sant Fèlix».

s'estimulen soles per tot el que representa Sant Fèlix. Crec que haurien de cobrar com a mínim 1.250.000 pessetes».

Doncs, què té d'especial Sant Fèlix que la majoria de components de les colles convidades afirmen que, si calgués, hi vindrien fins i tot sense cobrar?

«Que és un altre món, és com per a un

Tornar a guanyar

Tot i quedar lluny, parlem del Concurs de Castells de Tarragona. Què t'han semblat les puntuacions de l'edició d'enguany?

«Penso que no són del tot equilibrades, però com a casteller de Vilafranca ja m'estan bé. El que sí que m'agrada molt és el valor que es dona al castell de deu pisos, ja que es premia l'espectacle, l'esforç, la quantitat de gent...en definitiva, la dificultat, i per això crec que han de puntuar més que els castells de nou sense folre, tal com ho reflecteixen les bases».

Han canviat molt els concursos dels anys 70 respecte dels actuals?

«Bàsicament, no. L'esperit, l'entrega i la competitivitat encara hi són. L'únic que ha canviat és el nivell, que ha millorat moltíssim. Hem viscut una evolució que aleshores era impensable pel que fa a la qualitat.

Un dels aspectes negatius que hi veig és l'elevat nombre de colles que hi participen, fet que en alguns moments és insuportable. A més, hi trobo a faltar que hi vinguin totes les colles punteres; m'agradaria que hi fossin els Minyons de Terrassa».

Diuen que els anys de concurs la planificació de la temporada és diferent, que s'apreta més. Què en penses?

«Als Castellans de Vilafranca ens influeix poc perquè tenim l'1 de novembre al cap de tres setmanes. Potser a l'inici de temporada sí que intensifiquem una mica més el ritme de castells l'any de concurs. A les altres colles, em sembla que se'ls nota més. Per exemple, a les de Valls, que encara es traumatitzen més si no el guanyen».

Quins castells creus que donaran el concurs aquest any i quins hauríem de portar a punt la colla?

«S'hi ha d'anar amb el quatre de nou amb folre i l'agulla i el cinc de nou amb folre i fer el màxim esforç per tenir amb garanties el tres de deu amb folre i manilles i, en el cas que les circumstàncies ho permetin, fer un intent inèdit de castell net o repetir la torre de vuit, que és la única de la història dels castells. Però el tres que he dit primer són els més importants i els que ens poden donar la tercera victòria consecutiva».

En alguna ocasió, has d'hipotecar l'intent d'un castell per reservar-lo per a un altre compromís immediat. Els anys com aquest en què hi ha concurs al cap d'un mes i escaig de Sant Fèlix, ets partidari d'anar a totes el 30 d'agost sense pensar ni reservar res per al concurs o prefereixes ser un xic més conservador i no arriscar més

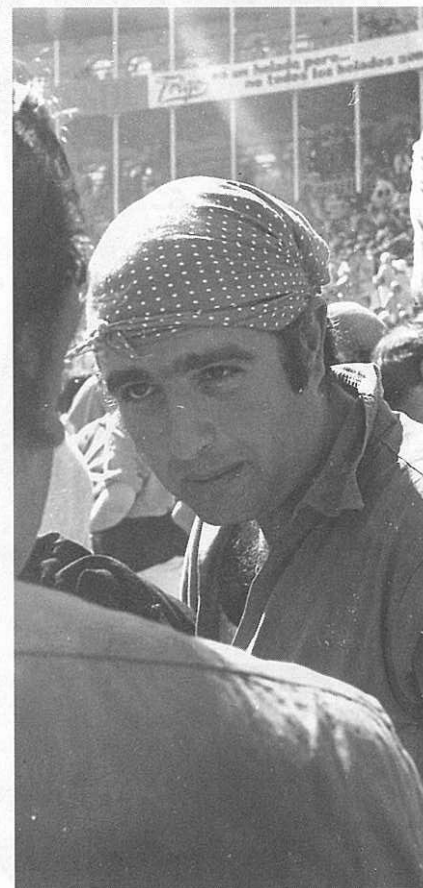
del compte tot pensant en Tarragona?

«No! Per Sant Fèlix s'ha d'anar a totes! Sant Fèlix és l'equador de la temporada. El que sí que pots fer al concurs és precipitar el projecte de final de curs, que és l'1 de novembre, però per Sant Fèlix s'ha d'anar al màxim. La mateixa evolució de la temporada, ens permet arribar al dia de Tots Sants amb el tro final, és a dir, un castell que no tens per Sant Fèlix, aquest sí que s'ha de reservar. El concurs el que pot fer és precipitar aquest tro que cada any tenim guardat per al final de temporada».

Veus factible la tercera victòria consecutiva i continuar marcant la pauta com hem fet des de l'any 1995?

«És del tot factible i, amb justícia, seria bastant normal que la victòria fos nostra perquè hem continuat liderant el món casteller, i aquest any el tornem a liderar. Per lògica hauríem de quedar campions».

La paraula *campions*, que és molt bonica per cert i que en definitiva és el que som (almenys mentre ningú no ens demostrï el contrari), ens serveix per posar punt i final a aquesta conversa amb en Josep Miret.

El Josep Miret és un veterà dels concursos de Tarragona.

«Al concurs, s'hi ha d'anar amb el quatre de nou amb folre i l'agulla i el cinc de nou amb folre i fer el màxim esforç per tenir amb garanties el tres de deu amb folre i manilles»

A punt per Sant Fèlix!

*En l'any que hem
aconseguit fer castells
de nou més d'hora
que mai, Sant Fèlix
es presenta amb
el propòsit de fer
el màxim, mirant
de reüll el Concurs
de Tarragona*

Foto: Xavier Sabarido

Centenari de l'Espanyol

Per celebrar l'inici dels actes del centenari de l'Espanyol a Vilafranca vam plantar un pilar de cinc al Parc del Tívoli. (*Centenari del RCD Espanyol. Parc del Tívoli. Vilafranca del Penedès. 30 de gener*).

Una altra placa a la Bisbal

Des de fa uns anys no parem d'anar a principi d'any a inaugurar plaques d'èxits aconseguits en la temporada anterior. En aquesta ocasió vam tornar a una de les viles més castelleres del Baix Penedès, més concretament a la Bisbal, on tornem a ser els protagonistes d'una placa que recorda la torre de nou amb folre i manilles que hi vam descarregar la diada de la Mare de Déu d'Agost de l'any passat. En aquest acte, hi vam fer un pilar de cinc. (*Inauguració de la placa commemorativa de la torre de nou amb folre i manilles. La Bisbal del Penedès. 1 d'abril*).

Actuació de La Torre

En la que podríem dir que va ser la primera sortida de la temporada vam anar a les Gunyoles, on se celebrava l'aniversari del nou local de la societat La Torre. Ostres torre!, però si és el nostre castell emblemàtic! Així que podríem anar a fer una actuació basada en aquest tipus de castells: torre de set, torre de vuit i torre de nou? No!, que a la tècnica li va semblar millor fer altres castells, i vam veure una bona actuació de set pisos, però sense cap torre. Per començar vam participar en una cercavila en la qual vam enlairar dos pilars de cinc. En l'actuació en si vam descarregar el cinc de set, el quatre de set i el tres de set, per acabar amb un altre pilar de cinc descarregat. (*Aniversari del nou local de la societat La Torre. Les Gunyoles. 2 d'abril*).

Pilar de cinc pro Moçambic

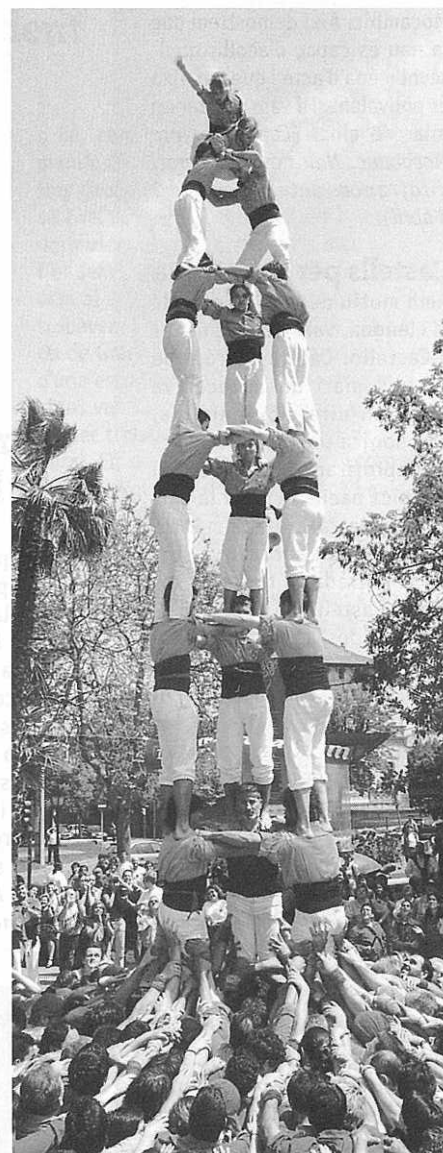
Un cop acabada l'actuació de les Gunyoles vam arribar-nos al nostre local social on es celebrava una botifarrada popular a favor de la campanya pro

Fotos: Fèlix Miró

Primera gran actuació de vuit

A Sant Quintí de Mediona, s'hi celebrava la setmana cultural i per això hi va haver castells, ja que on hi ha cultura i tradició hi acostuma a haver castells. De fet, va ser la primera actuació de castells de vuit de la temporada i va anar de més que bé. Vam deixar-hi el llistó molt amunt. En aquesta ocasió, vam començar amb un pilar de quatre caminant d'entrada a plaça, i vam continuar descarregant el quatre de vuit, i la torre de vuit amb folre en segona ronda. Cal dir que aquesta temporada hem fet primer la torre de vuit amb folre a plaça que la torre de set: som el que no hi ha! Però, què us heu cregut, que no podem fer aquestes bogeries? Doncs, sí, ja que d'on n'hi ha en pot rajar. Per acabar vam descarregar el tres de vuit i tot seguit, el primer pilar de set amb folre de la temporada. Com en el cas de la torre de vuit amb folre, encara no havíem descarregat el pilar de sis a plaça que ja hi descarregàvem el de set. (*Setmana cultural. Sant Quintí de Mediona. 1 de maig*).

La clàssica de vuit a Cerdanyola

Amb motiu de les Festes del Roser de Maig vam desplaçar-nos a Cerdanyola per fer-hi castells. El cap de setmana abans de l'actuació de Fires, havíem de fer una bona diada per preparar la següent. Així, vam anar a assegurar i després de fer un pilar de quatre caminant vam començar l'actuació descarregant el quatre de vuit. Vam continuar l'exhibició fent una esvelta torre de set, que la setmana següent seria la torre de vuit amb folre. Per acabar la ronda de castells, vam descarregar un tres de vuit. Com a pilar de comiat, vam enlairar-ne tres de cinc alhora. (*Festes del Roser de Maig. Plaça de l'Abat Oliba. Cerdanyola del Vallès. 7 de maig*).

Moçambic. Així demostrem que la nau és capaç d'acollir qual-sevol mena d'acte i que per això és polivalent. Hi vam plantar un pilar de cinc. (*Campanya pro Moçambic. Nau de Cal Figarot. Vilafranca del Penedès. 2 d'abril*).

Castells per la Llengua

Amb motiu de la 13a Festa de la Llengua, vam desplaçar-nos a Castelló. Cal dir, però, que de bon matí un autocar va sortir en direcció Peníscola, una bonica població on molts van aprofitar per degustar-hi la típica paella i visitar la part antiga de la ciutat, mentre que un segon autocar va sortir ja entrada la tarda en direcció Castelló un cop desplaçats els dos autocars, i després de fer una bonica i aollidora cercavila, vam fer el tres de set, el quatre de set amb l'agulla, el quatre de set i dos pilars de cinc. Després de menjar un abundant sopar a la fresca, vam emprendre el camí de tornada a Vilafranca. (*13a Festa de la Llengua. Castelló. 8 d'abril*).

Contra la desfilada militar

Dins dels actes organitzats per protestar contra la desfilada de l'exèrcit espanyol a Barcelona, vam plantar un pilar de cinc a la plaça de la Verdura. (*Actes contra la desfilada militar a Barcelona. Plaça de Sant Joan. Vilafranca del Penedès. 21 de maig*).

Intercanvi de la Coral Laroc

En motiu de l'intercanvi aquesta coral vilafranquina i una altra de francesa vam anar a l'Ajuntament a fer un pilar de cinc durant la recepció que les autoritats de la vila feien als nostres veïns francesos. (*Intercanvi de la Coral Laroc. Ajuntament. Vilafranca del Penedès. 10 de juny*).

La clàssica de vuit al Poble Nou

L'estiu és època de festes de barri i nosaltres ens apuntem a les que ens conviden. Així que, després de no fer-ho durant uns quants anys, vam anar a actuar al barri del Poble Nou. Al mig de la pista de bàsquet

Grans castells de vuit a les Fires

La primera actuació de la temporada a casa és per les Fires de Maig o dels enamorats. És la primera actuació important de l'any i no hi podíem fallar. Hi vam dur a terme una gran actuació de vuit, ja que a la gent li costa agafar el ritme de la temporada i fins passat Fires no comença a treure el cap per Cal Figarot. Hi vam descarregar un tres de vuit, un quatre de vuit amb l'agulla i vam acabar amb una torre de vuit amb folre. Per acabar vam descarregar el pilar de set amb folre de la temporada. (*Fires de Maig. Plaça de la Vila. Vilafranca del Penedès. 14 de maig*).

Foto: Felix Miró

Castells, muixerangues i Ball de Locos

Xavi Carrasco

Vam aprofitar un cap de setmana de maig per fer una sortida un xic especial. Primer perquè feia molt de temps que no fèiem una sortida de dos dies i segon perquè s'anava al País Valencià, concretament a Algemesí (Ribera Alta) per actuar amb la Muixeranga d'Algemesí, la Nova Muixeranga d'Algemesí i el Ball dels Locos, de l'Olleria. Mireu si en va ser, d'especial, que només sortir ens vam trobar l'autopista plena de plomes, fet força estrany segons els futbol·biòlegs, però que només passa cada seixanta anys. El fet era que l'Espanyol jugava a València la final de la copa del Borbó. Si voleu saber més detalls d'aquest esdeveniment ornitológicoesportiu, pregunteu-ho a un membre de la junta, que sabem que processa autèntica fidelitat a l'Espanyol i a qui vam poder descobrir entremig de l'estol blanc-i-blau.

L'actuació a Algemesí va ser molt destacada ja que el quatre de vuit, el tres de vuit, la torre de set i el pilar de sis que hi vam plantar van deixar bocabadats tots els algemesinencs que s'aplegaren a la plaça, que, tot i que ja estan acostumats a veure construccions humanes, els va sorprendre l'alçada dels nostres castells. Les dues muixerangues i el Ball dels Locos, de l'Olleria, van fer també una gran exhibició, destacant sobretot l'alta de sis de la Muixeranga d'Algemesí.

En acabar l'actuació, i un cop tots nets i polits, vam anar, junt amb les tres altres colles, a una «Sala de Banquetes» on ens van oferir un sopar. Cal destacar l'ambient amb què va discórrer tot plegat ja que, a part del suculent àpat que ens vam cruspitar, la sortida va fer veure a més d'un que el País Valencià no és només el que surt a la tele.

«Mardito roedore»

Arriba l'hora d'anar a dormir. Doncs, què millor que fer-ho en uns albergs en plena muntanya? Dit i fet: mitja horeta d'autocar, passejadeta nocturna pel bosc... i a dormir. Però, és clar, tot era massa bonic. Una rateta ens va voler donar la benvinguda, i quan em refereixo a una rateta no és precisament les que hi ha al Trànsit el divendres a la nit, sinó que parlo d'una rateta ben grossa que va fer saltar la majoria dels qui eren allà per a dormir (o almenys a intentar-ho).

L'endemà vam actuar a l'Olleria on vam plantar un tres de set, un quatre de set, una torre de sis i un pilar de cinc. Durant l'actuació vam poder comprovar per què al poble li diuen l'Olleria. Us asseguro que no és precisament perquè hi fabriquin olles, sinó perquè l'escalfor que hi fa el mes de maig comença a ser com el primer punt en què l'aigua d'una paella d'arròs comença a bullir (no vull ni saber com s'hi deu estar a l'agost). Per cert, parlant de paelles, les que la gent del Ball dels Locos ens va preparar van fer que a l'autocar de tornada més d'un fes una migdiada llarga i sorollosa. (*Algemesí i l'Olleria, 27 i 28 de maig*).

Cap de setmana ascendent

Josep M. Figueras

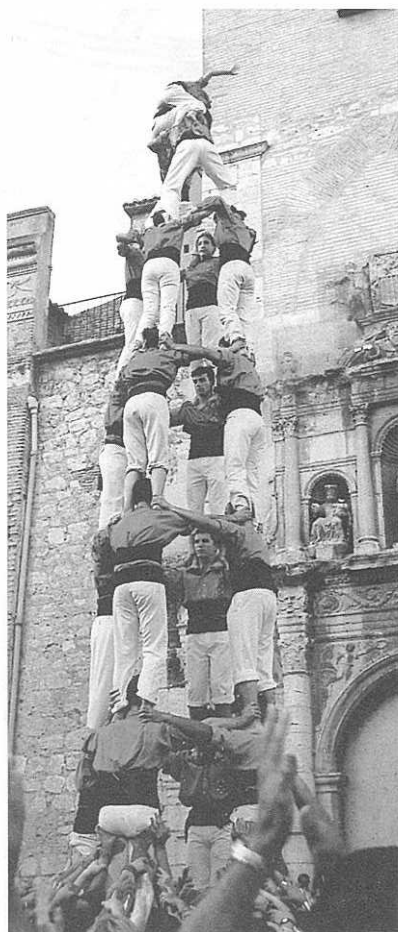

Foto: Sara Freixedas

Foto: Vicent Santos

El primer dissabte i diumenge del mes de juny van servir perquè seguíssim ascendent en la magnífica progressió que duem cap al Sant Fèlix 2000. A banda de la fe religiosa de cadascun dels que vam anar a Leucata i/o a Granollers, les dues festes de l'Ascensió en què vàrem participar -plenes, naturalment d'actes pagans-, van servir per continuar perfeccionant les diverses estructures humanes, en les quals, ara i adés, la tècnica havia anat fent canvis. Tanmateix, talment com en un calidoscopi on les puntes de vitrall ara s'aferren unes a les altres per mostrar agermanades una bellesa enlluernant i ara es desfan, tot dansant, per canviar el quadre escènic, les nostres figures van fer que, els que les veien, assaborissin el *savoir faire* de la colla.

En la primera de les dues festes, el centenar de verds que hi érem, envoltats d'activitats folklòriques que no ens són gens llunyanes i d'una amalgama turística ben variada, gairebé no ens vàrem ni adonar que ens trobàvem a escassos quilòmetres al nord d'on oneja la bandera catalana més septentrional i que, per tant, la terra que ens acollia era l'occitana. El conjunt d'activitats que el municipi havia organitzat s'intitulava "Sol y Fiesta" i la nostra aportació va consistir a aixecar, en cercavila, un pilar de cinc; la versió *processó* d'un quatre de sis amb l'agulla, és a dir, net, i un tres de sis, també net. En la primera actuació de la tarda, hi vàrem plantar un quatre de set amb l'agulla al mig i un tres de set, però la tercera ronda va quedar absorbida per la primera de la següent actuació, ja que el *timing* era massa just. Finalment, quan el *crescendo* de l'ambient era tan intens com l'entorn ho permetia, la nostra actuació va consistir a fer una torre de sis, un tres de set; un quatre de set amb l'agulla al mig i dos pilars de cinc de comiat. Els Castellers del Riberal, una colla fundada el 1997, va compartir "plaça" amb nosaltres. La relació entre les dues colles es va enfortir arran d'aquesta trobada, volgué i provocada intencionadament, i la prova d'això va ser la posterior participació de més de trenta castellers i castelleres de la seva colla en un assaig del mes de juliol a Cal Figarot. Molts d'ells tenen la ferma voluntat de tornar a venir per Sant Fèlix i també per al Concurs. El lèxic casteller en boca d'aquests companys del nord (i sobretot el que fa servir el seu emblemàtic cap de colla, l'Hervé Pi) no va deixar indiferents cap dels nostres membres (ups!... vull dir... components). Sigui com sigui, el cert és que la simpatia despertada va ser inequívoca i mútua.

Durant les estones lliures, la tria lúdica va incloure, entre d'altres activitats, una passejada per la cooperativa agrícola d'aquest indret de les Corberes, on se celebrava la Festa de la Vinya i el Vi i vàrem poder tastar els bons vins negres o l'excel·lent muscat;

o bé, córrer pels carrers on tenia lloc una manifestació *vaquillo-toril*. La canalla, i altres ganàpies no tan menuts, van remullar-se i relaxar-se a la piscina del complex on dormiríem al vespre, tocant a mar.

L'endemà, gairebé a toc de diana, esmorzàvem al *self* del "Village des Corbières" i re-trobàvem l'autopista en direcció a la porxada de Granollers. Talment com si es tractés d'una estratègia militar, les nostres expedicions van sortir estudiadament i organitzada per trobar-se a la capital del Vallès Oriental. Els de Cal Figarot van fer el torn de la força de xoc i els d'Occitània, tot i més afeblits, el de tropa de reforç, que no vol dir farcit. L'"enemic" del dia, els Xics de Granollers, no va tenir cap inconvenient a creuar braços amb els nostres per engrandir la pinya verda. Els castells que vam tirar-hi van ser el tres de vuit, el quatre de vuit amb l'agulla i la torre de vuit amb folre. Tots van sortir rodons, excepte la torre, és clar, i malgrat les absències per comunions i el cansament pel quilometratge, cap de les estructures va perillar excessivament. Per acabar, cal dir que la solidesa del pilar de set amb folre podria haver-lo convertit en la setzena columna d'una porxada que va ser testimoni d'una magnífica actuació, calçada a l'assolida per Fires de Maig. (Leucata i Granollers. 3 i 4 de juliol).

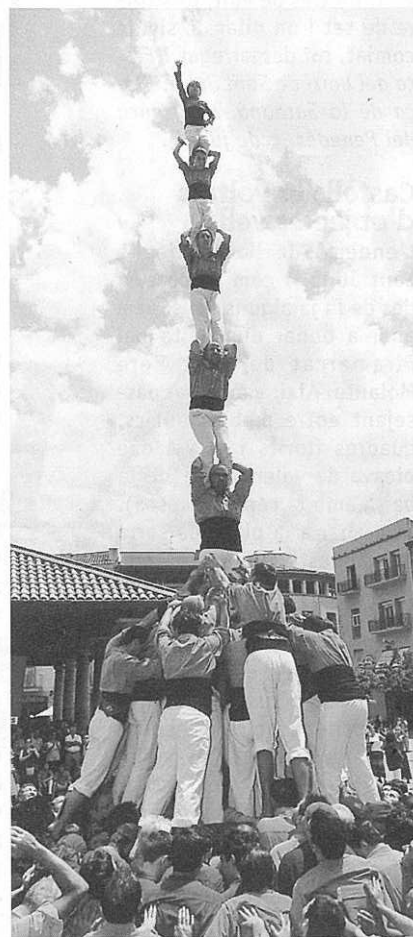

Foto: Felix Miró

que hi ha al Tívoli -això sí, a una distància força considerable de la gent que s'ho mirava, ben assegurada, mentre esperava que comencés al ball-, hi vam dur a terme una bona actuació de vuit -la clàssica-, descarregant el tres i el quatre de vuit i la torre de set, a banda de dos pilars de cinc simultanis. (*Festa del barri del Poble Nou. Parc del Tívoli. Vilafranca del Penedès. 18 de juny*).

Castells de vuit en un tres i no res

Com ja és tradicional, la nit de la festa del barri de Sant Julià anem a actuar a la plaça de la Sardana. Aquesta vegada hi actuàvem sols i ho vam fer d'una manera insultantment ràpida ja que, en menys de mitja horeta, vam bastir tots els castells regulars i el pilar de comiat, i encara vam tenir temps d'anar a fer la cervesa a la barra que hi havia muntada a la mateixa plaça i arribar al concert dels Celtas Cortos a la nit. Centrant-nos en els castells, cal deixar constància que vam fer un quatre de vuit, un tres de vuit, una torre de set i un pilar de sis de comiat, tot descarregat. (*Festa del barri de Sant Julià. Plaça de la Sardana. Vilafranca del Penedès. 1 de juliol*).

Castells envoltats d'objectes vells

L'endemà de l'actuació de Sant Julià, i com és costum des de fa ja alguns anys, vam anar a donar una volta pel Firamercat de Sant Pere Molanta. Així, vam estar passejant entre mobles antics, quadres florits i el sol que picava de valent (sort de la barra amb la cervesa fresca). Vam anar a la plaça de sorra-ai, aquests i aquestes que aneu amb sandàlies que se us omplen de granets- i, després de les actuacions dels capgrossos i dels gegants, vam començar l'actuació descarregant sense problemes el quatre de vuit, el tres de vuit i la torre de set. Per acabar l'actuació, en què estàvem sols a la plaça, vam bastir i «desbastir» l'espadat de sis pisos. (*Firamercat. Sant Pere Molanta. 2 de juliol*).

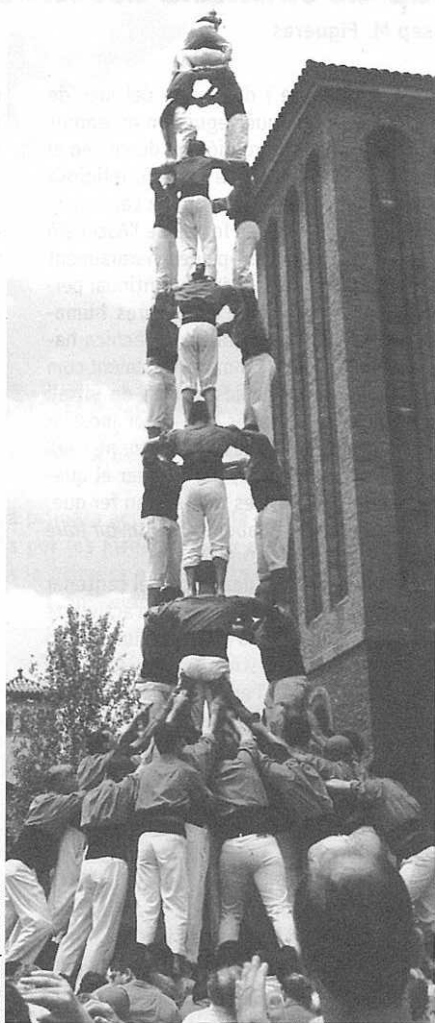

Foto: Josep M. Petrus

De nou, més d'hora que mai

Francesc Bou i Oriol Paretas

La Festa Major de Cornellà va ser molt positiva i ens va servir per descarregar el castell de nou més matiner. A banda d'això, vam conquerir una plaça que fins llavors ens havia portat certa malastrugança i vam posar verdor al malva tradicionalment dominant a la zona. Per començar vam fer el quatre de vuit amb l'agulla. A la segona ronda vam desafiar per primera vegada a la temporada un castell de nou: el tres de nou amb folre, castell que només va oferir resistència a la descarregada, salvada amb una convincent seguretat i confiança. Amb l'eufòria continguda, vam continuar la bona actuació amb una torre de vuit folrada que tenia algun canvi a l'alçada de terços, fet que ens deixa entreveure algun nou repte. Ja per acabar, i per primera vegada a Cornellà -aviat ja no ho podem dir d'enlloc, vam descarregar un gran espatat de set folrat. (*Festa Major. Cornellà del Llobregat. 25 de juny*).

Foto: Félix Miró

Esparreguera, plaça de nou

Encara no havíem arribat a Mataró, la plaça en què els últims anys fem els primers castells de nou, i ja en teníem dos de descarregats. El primer a Cornellà i el segon a Esparreguera. A més, convertíem aquesta població del Baix Llobregat en una nova plaça de nou. Per molts anys. Després d'aixecar un pilar de quatre, sense el so de la gralla en mostra de dol per les víctimes de l'accident d'autocar que hi havia hagut a Sòria -en què es va veure afectat un nen casteller- i també pels aiguats que havien castigat la zona, en primera ronda, vam bastir el quart quatre de vuit amb l'agulla de la temporada. Vam continuar descarregant una torre de vuit. A la tercera ronda vam descarregar el segon tres de nou amb folre de la temporada que, tot i que va obligar a treballar els castellers i les castelleres dels diferents pisos, no es va veure perillar en cap moment. Com a pilar de comiat, vam descarregar el de set amb folre. (*Festa Major. Esparreguera. 8 de juliol*).

BAR RESTAURANT La Gamba d'Or

CUINA CASOLANA AMB ASSORTIMENT DE PEIX I MARISC

MENÚ DIES FEINERS __ 935,- ptes. / MENÚ DIES FESTIUS __ 1500,- ptes.

SALÓ PER A BANQUETS I FESTES FAMILIARS

**APROFITI EL NOSTRE MENÚ 11È ANIVERSARI,
TOTA UNA SORPRESA PER NOMÉS 2.975,- PTES.**

TRADICIONS GASTRONÒMIQUES, SL

Carretera de Barcelona, 49 - Telèfon 93 897 02 72 - AVINYONET DEL Penedès

Al seu servei

erreteria
BADIA S.A.

c/ Clascar, 12 - Telèfon 93 890 16 44
VILAFRANCA DEL PENEDÈS

Tenim pàrquing per als nostres clients

Santes construccions

J. Fradera

Mataró, 22 de juliol, a les 6 de la tarda i en ple centre comercial. Un bullit de gent entra i surt de les botigues, és dissabte i dia feiner. Entre la munió, moltes camises vermelles, verdes i blau marí. Ah! des de fa dies hi ha cartells que anuncien l'actuació casteller de les Santes, amb la participació dels Castellers de Barcelona, els Castellers de Vilafranca i els Capgrossos de Mataró.

A dos quarts de set en punt les gralles, amb el toc d'entrada a la plaça, anuncien l'arribada de les tres colles amb el pilar de quatre caminant i cada una se situa en el seu lloc a la plaça de Santa Anna. La gent tenia ganes de veure grans castells i de col·laborar, i així va ser.

Els castellers locals van començar les rondes amb un quatre de vuit i van continuar descarregant el seu primer tres de vuit de la temporada, que van fer en repetició, després que, en un primer intent, baixés l'enxaneta amb l'aixecador col·locat i desmuntessin el castell. A la ronda final van completar la torre de set i van acabar amb un vano de cinc.

Els segons a actuar van ser els Castellers de Barcelona, que es van enfrontar amb el tres de vuit, que van aconseguir carregar. En segona ronda van tirar la torre de vuit amb folre, molt treballada i que van descarregar, la primera de la temporada, n'havien carregat una altra. Van acabar amb un quatre de set amb l'agulla i dos pilars de cinc simultanis.

Els Castellers de Vilafranca havien anunciat castells espectaculars i així va ser. Els de la camisa verda van començar amb el tres de nou amb folre, que van haver de treballar a l'hora de descarregar. En segona ronda van completar la primera torre de nou amb folre i manilles de la temporada i la primera que es veia a la ciutat: va ser magnífica. Després es van enfrontar amb el quatre de nou amb folre. El primer el van haver de desmuntar. Seguidament es va tornar a muntar el peu, en aquesta ocasió el castell es va carregar bé i es va defensar fins a descarregar-lo. En la ronda de pilars van tirar el pilar de vuit amb folre i manilles per a acomiadar-se. El pilar va pujar bellugadís i es va carregar, però a la sortida de l'enxaneta es va perdre.

Els Castellers de Vilafranca van fer més que la tripleta màgica i, amb tres castells de nou descarregats i un pilar de vuit carregat, van completar la millor actuació de la temporada fins aquell dia i a vuitanta quilometres de distància, i la millor que s'ha fet mai a la exromana Iluro, actual Mataró. (Festes de Les Santes. Plaça de Santa Anna. Mataró. 22 de juliol).

Foto: Xavier Saborido

Foto: Xavier Saborido

Els Monjos no acaba de petar rodó

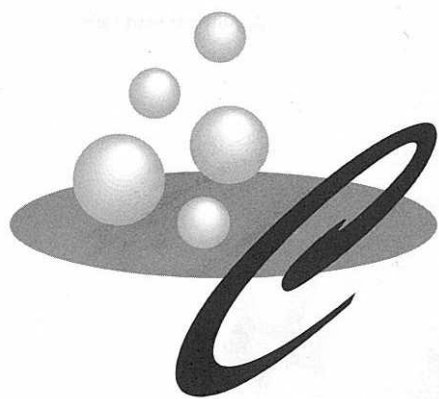
Després d'haver fet una magnífica actuació just la vigília a la tarda, a les contrades del Maresme, vam arribar-nos al poble del costat per fer-lo plaça de nou, però la ressaca del dia anterior ens va jugar una mala passada. Santa Margarida i els Monjos se'ns resisteix com a plaça de nou, tot i el canvi de plaça (gràcies al fet que la variant dels Monjos ja fa temps que funciona, vam poder deixar la plaça de Pau Casals i anar a fer castells a l'antiga nacional 340, davant mateix de l'Ajuntament) per veure si no passàvem tanta calor; tot i les quatre gotes que van caure durant l'exhibició i la miqueta d'aire que corria nacional amunt nacional avall, el poble veí no va poder gaudir d'un castell de nou pisos. Però que consti que ho vam intentar. Potser un altre any...

Anem a pams. En primera ronda vam descarregar un brillant quatre de vuit amb l'agulla al mig i, després de l'èxit d'aquest castell, vam decidir que era hora d'afrontar el repte de la diada, és a dir, tirar el tres de nou amb folre. Però estava escrit que no era el nostre dia, ja que el castell va començar a pujar una mica desquadrat i tremolós, tot i que el tronc l'anava treballant bé. A l'entrada de l'enxaneta, es va despenjar la canalla i el castell va cedir. Després d'aquest cop de moral, vam continuar fent una magnífica torre de vuit amb folre -o més ben dit amb manilles-.

Per acabar les rondes regulars de castells vam bastir el tres de vuit, i vam enlairar un pilar de sis de comiat. (Festa Major. Els Monjos. 23 de juliol).

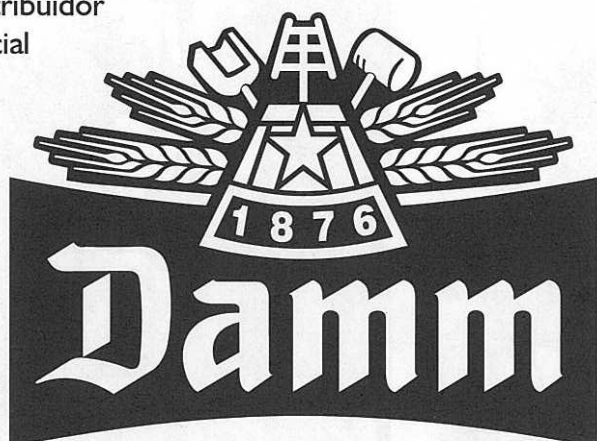

Foto: Felix Miró

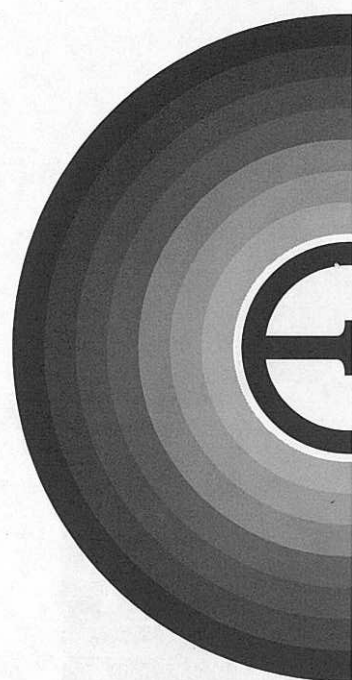

Carbòniques
CASTELLVÍ

Distribuidor
Oficial

Polígon Industrial Casa Nova
c/ dels Països Catalans, 16
Tel. 93 898 02 85 - 93 818 62 85
Fax 93 818 61 60
SANTA MARGARIDA I ELS MONJOS
Barcelona

PINTOR-DECORADOR

ESTRANY, S.C.P.

Tel. 93 890 06 21
Gral. Vallès, 21, 2n

VILAFRANCA DEL PENEDEÈS

El «Barri» segueix sent plaça de nou!

1/2 mamon

Amb aquest titular, comença el que no pretén ser una descripció de la realitat objectiva i fidedigna, sinó tot el contrari. Podria dir que en aquest petit espai faré una explicació-meditació-reflexió del que va passar a la plaça de la Vila de Vilanova el diumenge 30 de juliol passat, cap allà quarts de set de la tarda: hi va haver llenya, castells, torres, pilars i mentides.

Els de la camisa groga van començar la diada amb un quatre de vuit amb l'agulla, que no es va carregar de cap de les maneres, ni *in extremis*, ni hòsties. Després de veure el vídeo unes 10.000 vegades –o 60 euros–, certifico que els segons estan agafats quan l'agulla es trenca.

I parlant de coses importants, ara ens toca a "naltros". El Melilla va tocar de peus a terra i va decidir sortir de torre de vuit, això sí, agafada per les manilles i prou. No calia arriscar i vam fer una torre de vuit d'aquelles de postal, amb el Cisco de Reus a quarts, ocupant plaça de Gastby-Antonio. Es diu que el primer dels anomenats no va voler venir per no veure-ho, ja que el seu lloc cada dia és menys mític. I per postres, els de la capital reblen aquesta desmitificació quan també descarreguen el mateix castell, però que ells anomenen "al dos da vuit amb folra".

Segona ronda. Després de veure com els del barri no repeteixen, observo amb atenció que munten el peu del tres de nou amb folre i que topen amb algun contratemps. El pugen fins a posar aixecador, amb bastants problemes i l'enxaneta es fa enrera. Aleshores, el David Miret va ordenar pujar el nostre quatre de nou amb folre, però se suposa que per un atac de gelosia, també el van fer baixar abans d'hora. Mentre, la tècnica del barri de mar decidia tornar a intentar-ho. No van carregar el tres de nou amb folre. Tot i que l'enxaneta va arribar a encavalcar, la mala sort va fer que els dos deus mai no toquessin les espatlles dels dosos. Si no us ho creieu, observeu tots els vídeos que vulgueu o totes les fotos. Mai no hi ha contacte. Si un castell és dubtós, s'analitza amb deteniment i com que les úniques regles escrites són les del Concurs, es fan servir, que per això hi són.

Quan ens va tocar repetir a nosaltres, ho vam fer bé i vam descarregar un quatre de nou amb folre, que baixant va posar l'ai al cor a més d'un. Per acabar la ronda del mig, que és la que va entre la primera i la tercera, els Castellers de BCN van fer un intent de carro gros que va caure de molt mala manera.

Els amfitrions volien acabar de pressa i van descarregar un quatre de vuit, sense agulla, que no els va comportar cap mena de problema. Segons després, la colla de la camisa vermella va descarregar un segur tres de set, que des de lluny em va fer la impressió que els dosos eren l'Oller i l'Escribà. Així es posava fi a la segona ronda.

Acte seguit, la millor colla del moment en què escric la crònica, ja que quan ho llegiu no ho sabré si encara ho som –ho dic perquè l'escric el dia 31 de juliol del 2000 i potser rebreu **el Figarot** d'aquí a dos anys– va descarregar el primer quatre de vuit amb l'agulla *inside*. Sí, sí, tal com ho llegiu: *inside*! Anem a pams. Des de la meua posició privilegiada de lateral, quan l'amic Salvi va cridar allò de «els vents dins!», amb aquella alegria i optimisme que el caracteritzen, jo podia escoltar darrere meu, per boca del pare Miret, el següent: *-Coge dentro, coge dentro; que se va a caer, que se va a caer-* (bis, bis, bis...). I uns segons més tard: *-Inside, inside, que se va a caer* (bis i bis). Evidentment, per uns moments vaig pensar que els braços del Salvi per l'esquerra i els de l'Escribà, per la dreta, m'apretaven massa la massa massa encefàlica que tinc sobre el coll. Però una mirada de complicitat entre el primeres mans i jo em va fer adonar que els crits de «els vents dins» en anglès, *the winds inside*, eren certs. Resulta que el pare Miret deia això pensant que el company Vives era estranger, símptoma inequívoc de la globalització del fenomen casteller, que primer es va estendre per comarques i ara per continents.

Mentrestant, els Castellers de BCN van descarregar un quatre de set. Finalment, l'actuació va tenir pilars diversos. Vilanova, el de sis descarrerat. Nosaltres, el de set amb folre descarregat. I Barcelona, dos segurs pilars de cinc simultanis. (*Festa Major de Vilanova. Plaça de la Vila. Vilanova i la Geltrú. 30 de juliol*).

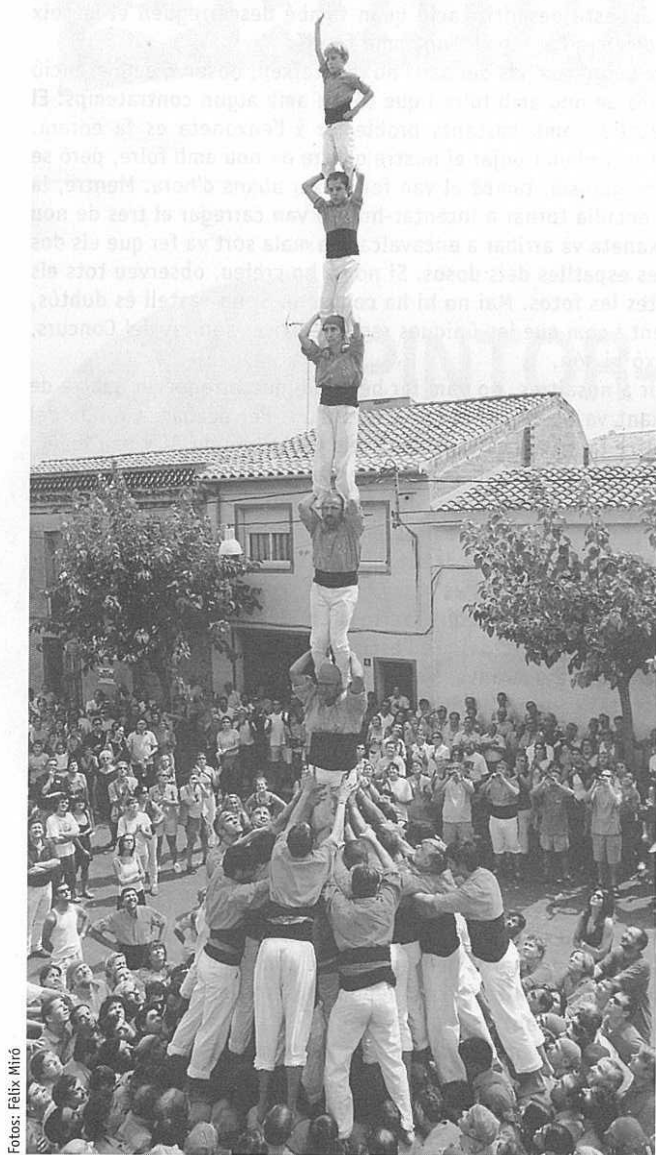
Fotos: Fèlix Mitó

Castells, coloms, sol i placa

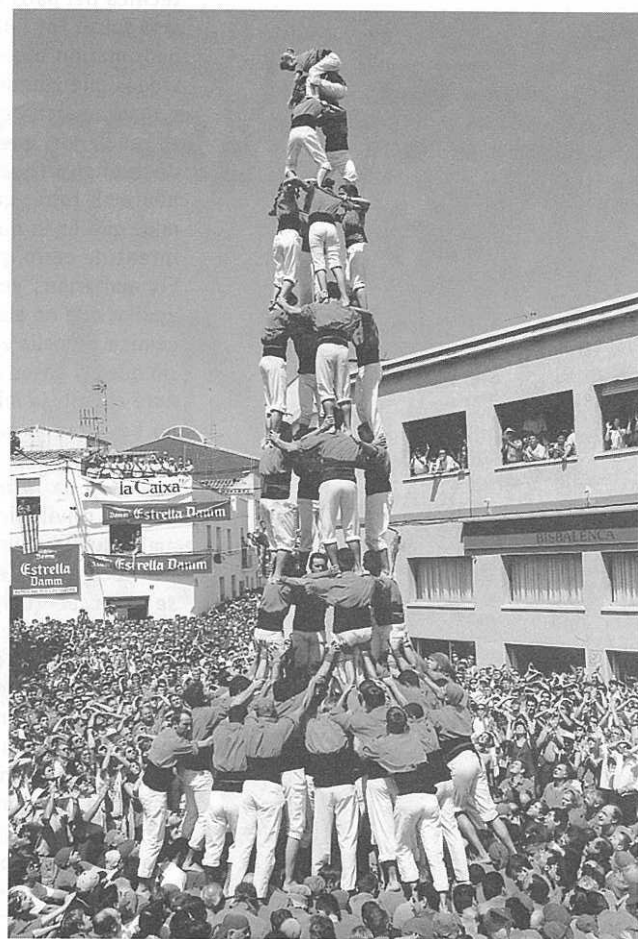
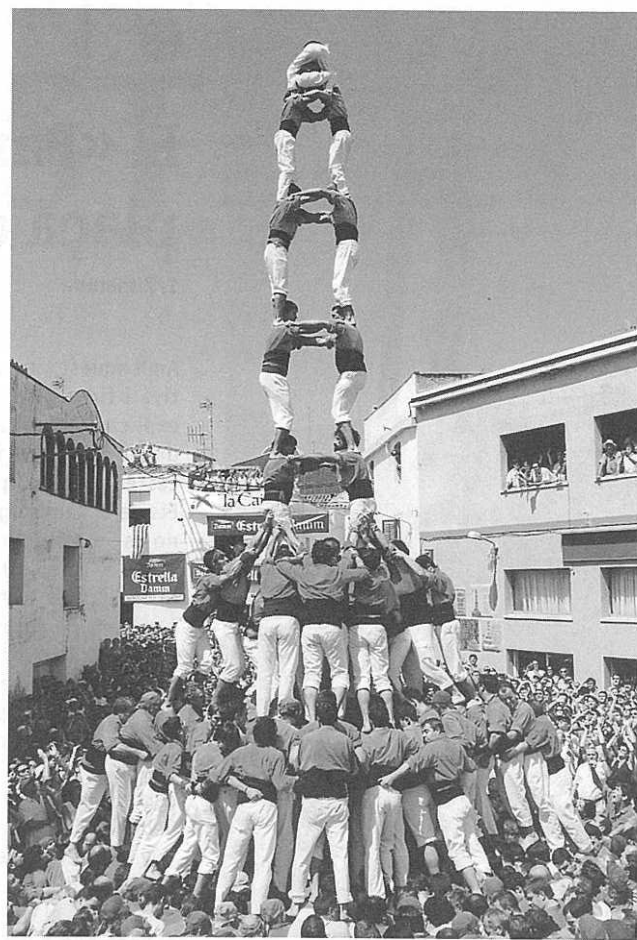
Xavi Carrasco

Després de no actuar-hi l'any passat, vam tornar a Llorenç del Penedès per Festa Major amb clares intencions de deixar-hi una nova empremta, com havíem fet dos anys enrere en descarregar un quatre de nou amb folre, primer castell de nou pisos que es veia en aquella població del Baix Penedès. Precisament abans de l'actuació es va descobrir una placa situada a la façana de l'Ajuntament que commemora aquell històric castell i, tal com està manat, ho vam celebrar enlairant un pilar de cinc.

Seguidament, va començar l'esperada exhibició. Aquesta vegada feiem castells al costat dels Nens del Vendrell, amb els quals uns dies abans havíem tingut alguna tibantor per qüestions "columbines". L'actuació, doncs, va transcórrer en un ambient un xic enrarit, però això no va impedir que descarreguéssim un quatre de vuit amb l'agulla, que féssim un intent desmuntat de tres de nou folrat, que continuéssim plantant una torre de vuit amb folre i un tres de vuit i que acabéssim l'exhibició fent un al·lucinant pilar de set, "un dels millors que he fet mai", segons les paraules d'un membre del tronc. Malgrat que en aquesta ocasió allò de l'empremta no va poder ser, vam dur a terme un bon assaig amb vista a afrontar la diada que ens esperava al cap de dos dies a la Bisbal del Penedès. (Festa Major de Llorenç del Penedès. 13 d'agost).

Fotos: Felix Miró

Placa o monument?

Francesc Taravilla

15 d'agost de 2000. Stop. Una calor asfixiant planava sobre la plaça bisbalenca. Stop. Era l'escenari de l'enfrontament. Punt i seguit. L'aire humit i calent s'enfrontava a la densa expectació. Stop. L'hora s'acostava. Stop. Les mirades tènues i impacients empenyien l'hora amb set d'espectacle. Pausa. Mentre van arribant grups de gent a contemplar la cita anunciada. Stop. La minutera marca (coma) i enmig d'un ambient inquiet (coma) l'hora marca l'inici. Stop. Amb un moviment molt discret (coma) la Joves escomet un quatre de nou net i la Vella manté el duel amb un afortunat tres de nou carregat i la Verda mostra la casta amb un quatre de nou amb folre davant la mirada de tots els presents. Punt i a part. La plaça espera impacient (coma) i contempla un tres de nou amb folre de la Joves (coma) un quatre de nou amb folre carregat de la Vella i una magnífica torre de nou amb folre i manilles més verda que mai. Aquesta última equilibra el duel amb la primera. Stop. I els moviments lents i compassats de tota la gent es decanten amb esglais de deliri pel tres de nou amb folre carregat per la Verda enfront d'un quatre de vuit amb l'agulla de la Vella i un cinc de vuit de la Joves. Stop. Però el final arriba. Stop. Una gota cristal·lina recorre les camises dels enfrontats (coma) i una calmada brisa aixeca al vent els seus anhels. Stop. La Joves es rendeix (coma) la Vella desenfunda el pilar de set amb folre però no és prou ràpida i la Verda, amb un moviment inesperat i molt més ràpid, enfonsa la plaça amb el pilar de vuit amb folre i manilles davant la cridòria i l'exaltació de tots els seus seguidors i simpatitzants. Stop. Després al capvespre (pausa) només queda el record i el dubte de retre homenatge a la llegendària actuació amb una placa... o un monument. (*Diada de la Mare de Déu d'Agost, carrer del Dr. Robert, La Bisbal del Penedès, 15 d'agost*).

De nou al Catllar

Tornàvem a una plaça d'aquelles sempre hi ve de gust fer castells. Una plaça on es respiren castells al cent per cent. Aquesta vegada, però, no estava totalment plena. Potser la calor que normalment fa durant la segona quinzena d'agost i les vacances van fer que hi manqués un xic de gent, sobretot a la banda on tocava el sol.

Vam començar l'actuació fent un quatre de vuit amb l'agulla que vam descarregar sense cap problema. En segona ronda vam tirar el gran objectiu de la jornada, el quatre de nou amb folre, que vam haver de desmuntar en un primer intent ja que tot plegat no anava gaire bé. Tot seguit, però, hi vam tornar. Aquesta vegada sí que va pujar segur i només es va haver de defensar quan el descarregàvem. Suats, però ja teníem el quart quatre de nou amb folre de la temporada al sac.

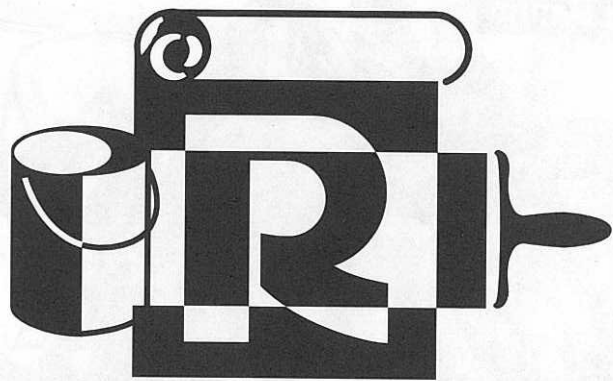
Vam continuar l'actuació fent una prova amb vista a Sant Fèlix: un tres de vuit agafat només per manilles. El castell va pujar tremolós i, amb l'aixecador posat i l'enxaneta a punt de travessar, es va perdre.

Després d'aquest petit ensurt, i amb la rauxa que ens caracteritza, vam descarregar la torre de vuit amb folre, que va pujar un xic nerviosa a conseqüència de la caiguda anterior però que vam descarregar després que els terços haguessin de treballar més del costum.

Per acabar vam descarregar el pilar de sis, del qual podríem dir que va quedar "muy de su tiempo", però, com que per sort **El Figarot** no és una revista del cor, només cal afegir que va ser executat amb excepcional facilitat. (*Festa Major del Catllar, plaça de la Vila, 20 d'agost*).

Foto: Fèlix Miró

COMERCIAL REDIVA, S.A.

Distribuïdors: **HEMPEL**
TEXSA
PPG
OMAR
FERROLUZ
LEPANTO
OIKOS
TITAN

c/ Sant Sadurní, 66 - Tel. 93 892 23 95 - 93 892 24 04 - Fax 93 818 06 89
VILAFRANCA DEL PENEDES

c/ Cep, 4 - Telèfon i fax 977 66 77 68 - **EL VENDRELL**

Ctra. C-246, km 42 - Pol. Ind. La Vilanoveta, carrer M, 62
Telèfon i fax 93 893 28 13 - **LES ROQUETES - Sant Pere de Ribes**

➔ Rivalitat fins i tot en els calçots

Per no rivalitzar amb els de Valls només en els castell, a Cal Figarot vam muntar el dia 19 de març una impressionant "calçotada verda". Aquest acte va fer descobrir la cara amagada de molts castellers davant de la brasa i el menjar (i després diuen que els homes no saben cuinar!). Fins i tot cada assistent va ser obsequiat amb un pitet exclusiu creat per a aquesta ocasió. Acabarà sent el Penedès el bressol de les calçotades?

➔ Debat casteller organitzat pels "pericos"

Un dels actes commemoratius del centenari de l'Espanyol va consistir a fer un debat casteller que va reunir les quatre millors colles del moment: Joves, Vella, Minyons i "naltros". Aquest acte el va organitzar la Penya Blanc-i-Blava de Vilafranca i fins i tot es va anunciar a les pantalles gegants de l'estadi olímpic de Montjuïc.

➔ Suant la cansalada amb bicicleta

El diumenge 21 de maig es va dur a terme el cinquè Tombet a Font-Rubí. Hi va haver una gran assistència de castellers i castelleres que estimen la bicicleta i també de gent de fora de la colla. Un cop tot el pilot va arribar a Cal Figarot, tots els participants van fer un bon esmorzar amb una bona botifarrada, vi i pa amb tomàquet. Per cert, un dels premis que es va sortejar era, segons el Basco, una bici "cortapixa", és a dir, una bicicleta que serveix per tallar pizzes.

➔ Castells de ferro en un marc de vidre

La sala noble de Cal Figarot va servir de marc d'una exposició de tema casteller. Es tractava de l'ampli regitzell de rèpliques de torres humanes que en Jaume Martí "Durich" ha anat construint al llarg dels anys amb claus de ferrar. Tot plegat envoltat del vidre i els marcs dels quadres fets per la M. Antònia Crusat i la M. Rosa Casas (dona del Sègol).

➔ Un altre sopar de soca-rels

El dia 10 de juny i com ja és habitual en els últims anys, tots els castellers de soca-rel es van reunir a Cal Figarot per sopar plegats. Com també és habitual de dir, l'ambient durant el sopar va ser molt bo i, posats a fer coses habituals, en acabar tothom es va retratar a les escales del local social. I és que, si una cosa va bé, per què s'ha de canviar?

➔ Sopar del peu

Amb música ambiental i tot es va dur a terme el passat 5 d'agost, en l'incomparable marc del pati de Cal Figarot, el tradicional Sopar del Peu. Després, els assistents van pair l'abundós sopar al ritme de les músiques de moda del moment.

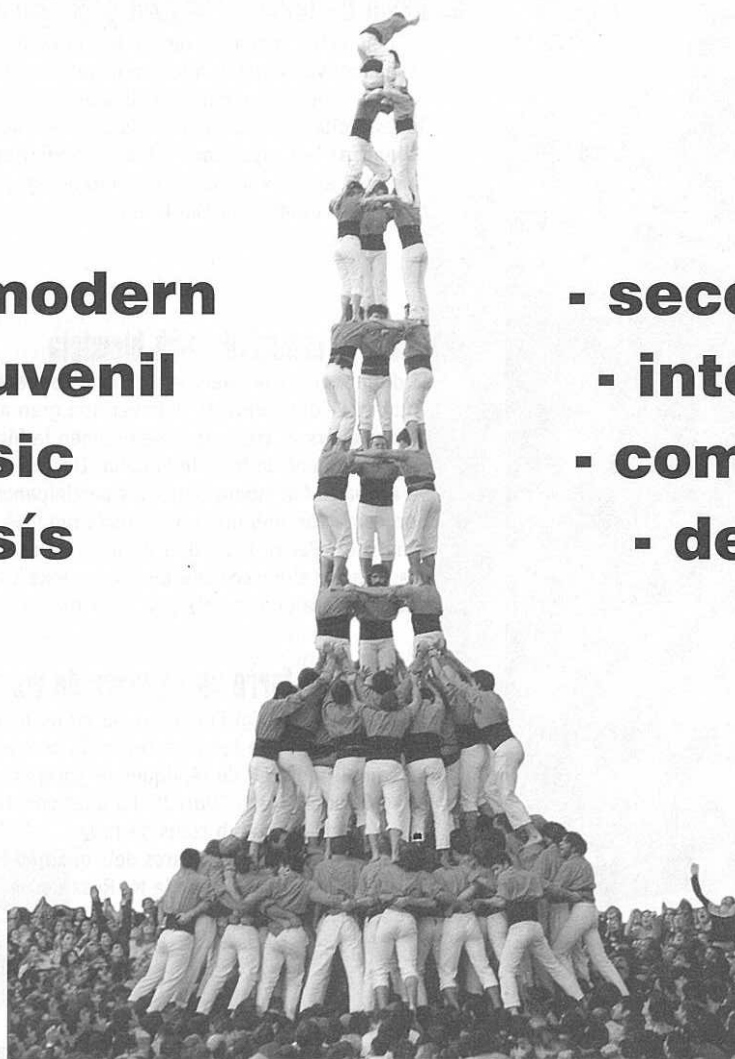
Fotos: Felix Mito

Foto: Salvador Casas

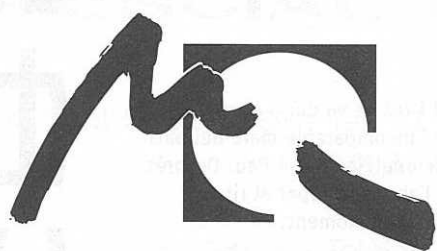
Us desitgem una bona Festa Major i els millors castells!

- disseny modern
- moble juvenil
 - clàssic
 - massís

- secció oficina
- interiorisme
- complements
- decoració

100 anys al vostre servei 100

Mobles Quer

VILAFRANCA DEL Penedès

Avinguda Barcelona, 76

Tel. 93 892 05 33 - Fax 93 892 19 44

e-mail: mqmassis@cambrabcn.es

<http://www.cambrabcn.es/moblesquer>

BARCELONA

Rambla Catalunya, 8

Tel. 93 318 80 81 - Fax 93 317 24 65

Ronda Sant Antoni, 17 - Villarroel, 2

Tel. i Fax 93 423 50 58

GRAN
PÀRQUING

Ara, la Festa Major

Pere Regull Riba

Som a les portes d'una nova Festa Major. Dit d'aquesta manera podríem caure en l'error de creure que es tracta d'una mera repetició de les anteriors festes majors, i no és així. Pensem que, immersos en la febre castellerà que estem vivint i en un any en què portem més castells de nou que mai, correm el perill de fer-nos la idea que simplement són tres dies seguits d'actuació, oblidant així l'autèntic sentit de la festa.

En efecte, som a les portes de l'annual reafirmació espiritual de la nostra colla, culminació que comença el dia 29 d'agost amb la tronada i que ens va carregant les piles d'emoció amb les cercaviles, les processons, la diada de Sant Fèlix, l'Entrada de Sant Fèlix, la diada de Sant Ramon...

Fa uns anys ens deien que tan sols érem una "colla de Festa Major". Això es va superar, però ara correm el risc d'anar a parar a l'altre extrem: de reduir la Festa Major simplement a les actuacions castelleres. En realitat, estem vivint la Festa Major ja des del primer dia de goigs quan, al final de la novena, l'orgue fa sonar el Toc de castells. Tots els sons i tota la simbologia que ens va envoltant configura poc a poc la nostra personalitat com a colla, fins al punt que la culminació espiritual, el dia de Sant Fèlix, fa que convisquin en nosaltres dos sentiments que semblen contraposats: per una banda, tenim la passió castellerà que fa que, més que mai, vulguem sortir de la plaça amb millors castells que cap colla, i, per altra part, desitgem que les altres colles vinguin a donar-ho tot i no acceptem que només vinguin a complir l'expedient. Evidentment, Sant Fèlix és especial. Al Concurs, en canvi, es mostra la plasmació més competitiva dels castells, però mai hi ha cap reafirmació emocional (ja ens aniria bé que les altres colles tan sols hi anessin a tirar la torre de vuit amb folre).

Per la nostra part, lluitarem per preservar aquesta especificitat que representa la Festa Major i concretament la diada de Sant Fèlix. És una llàstima, però, que els nostres representants municipals no entenguin que cal alimentar aquesta peculiaritat i, per tant, que no s'han de posar entrebancs per aconseguir que les colles que vénen el dia de 30 rebin la retribució econòmica idònia que els compensi els esforços que fan per portar el màxim nombre d'efectius en dia laboral. És una llàstima que pretenguin que la televisió local retransmeti en directe la diada de Sant Fèlix, quan s'ha comprovat que això comporta una disminució important de gent de Vilafranca (joves i grans) a la plaça. Esperem que no haguem d'acabar veient una diada

de Sant Fèlix amb la plaça plena de gent... de fora, gent que se sent atreta simplement per l'espectacle, tot i que el seu aplaudiment no podrà mai esborronar-nos com ho fan els crits dels homes i de les dones de Vilafranca i del Penedès que viuen tot el sentiment de la festa.

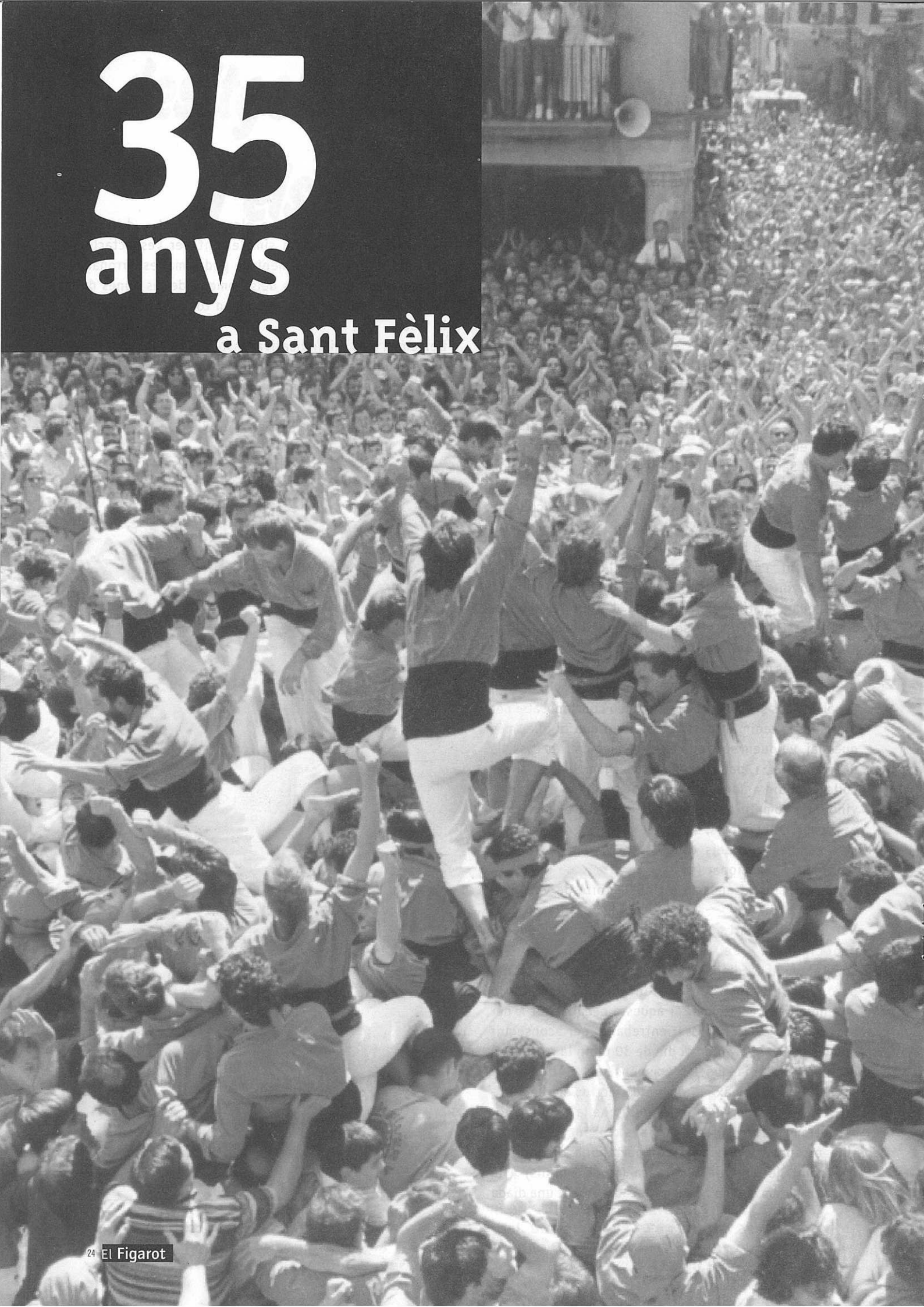
Deixem la part reivindicativa, inspirem fort i disposem-nos a gaudir de cada un dels moments de la Festa Major. Carreguem-nos d'emocions i d'il·lusions,... i donem-ho tot a la plaça.

Bona Festa Major i millor Sant Fèlix!

35 anys

a Sant Fèlix

*Si alguna cosa
caracteritza les
35 actuacions
dels verds en la
diada de Sant
Fèlix aquesta
és, sens dubte,
l'esperit de
superació
constant.*

Miquel Ferret

Tot i els quasi 52 anys d'història, els Castellers de Vilafranca només han estat presents en 35 diades de Sant Fèlix. No fou fins a l'any 1965 que els verds actuaren el dia 30 d'agost després que durant tot el 1964 cap colla puntera aconseguís cap castell de vuit. És així com els Castellers, veient que podien dur a terme una actuació d'un nivell similar a la de la resta de colles presents a la diada, es decidiren a actuar.

Des del 1965 els verds han aixecat ininterrompudament castells durant 35 edicions amb l'objectiu de bastir any rere any construccions més grans, mantenint l'esperit de la diada en què les millors colles del moment ofereixen el millor de sí per Sant Fèlix.

A continuació us oferim un breu resum d'aquestes 35 actuacions dels Castellers de Vilafranca per Sant Fèlix agrupades en quatre grans etapes. Indiquem els castells que s'intentaren cada any i els èxits més importants que assolí la colla en el marc de la diada més important de tot el panorama casteller.

1965-70

Els inicis: bastint castells de set

En la primera participació, els Castellers aconseguiren carregar per primera vegada el cinc de set. Acompanyaren aquest èxit amb el tres i el quatre de set descarregats.

L'any següent, el **1966**, els verds descarregaren el tres de set, intentaren el cinc de set i descarregaren la torre de sis. El **1967** els Castellers només pogueren descarregar en la primera ronda el cinc de set perquè la diada es va suspendre per culpa de la pluja.

El **1968** fou l'any del I Concurs Anxaneta de Plata. En aquesta primera edició la colla va descarregar el tres i el quatre de set i va intentar el quatre de vuit i la torre de set.

L'any següent, el **1969**, en el II concurs els Castellers carregaren la torre de set, descarregaren el cinc i el tres de set i intentaren el quatre de vuit.

En el tercer Anxaneta de Plata, el celebrat el **1970**, els verds carregaren el quatre de vuit i descarregaren la torre i el tres de set i el pilar de cinc.

1971-80

La consolidació dels castells de vuit

L'actuació de **1971**, en el marc del IV Concurs Anxaneta de Plata, marcà una fita molt important en la història dels Castellers de Vilafranca ja que aconseguiren descarregar per primera vegada el quatre de vuit. Després del carro gros es descarregà la torre i el cinc de set i s'intentà el tres de vuit. L'any **1972**, sense concurs i recuperat el format tradicional d'exhibició, la colla carregà el quatre de vuit, descarregà la torre de set i donà la campanada descarregant per primer cop el pilar de sis: era el primer que es veia a la plaça en el segle. Tancà l'actuació amb un intent de tres de vuit.

L'any següent, el **1973**, els verds descarregaren el quatre de vuit i la torre de set i intentaren el pilar de sis i el tres de vuit.

L'actuació de **1974** va significar un nou èxit per als vilafranquins ja que van descarregar per primera vegada el tres de vuit. A continuació van carregar el quatre de vuit i van descarregar la torre de set.

La diada de **1975** va oferir els següents castells de color verd: tres de vuit carregat, quatre de vuit descarregat, torre de set descarregada i intent de pilar de sis.

El Sant Fèlix de **1976** ens deixà, dels castellers, un intent de torre de vuit amb folre, un intent de tres de vuit i un quatre de vuit carregat.

L'exhibició de **1977** s'inicià amb un quatre de vuit descarregat, continuà amb una torre de set i acabà amb el tres de set per sota.

En la diada patronal de **1978** la colla vilafranquina va descarregar el quatre de vuit i la torre de set.

Els verds aconseguiren descarregar la torre de vuit amb folre el Sant Fèlix de **1979**, l'acompanyaren d'un quatre de vuit carregat i d'un tres de set per sota.

La dècada es cloqué amb els dos intents de torre de vuit amb folre i el tres de set i el tres de set per sota descarregats, de la diada de Sant Fèlix de **1980**.

El primer tres de vuit que va descarregar la colla, per Sant Fèlix de 1974.

Per Sant Fèlix del 72, vam descarregar el pilar de sis per primera vegada.

1981-90

L'assalt als castells de nou

En l'actuació de **1981**, els Castellers de Vilafranca carregaren la torre de vuit amb folre, carregaren el tres de vuit i descarregaren el quatre de vuit.

La diada de **1982** dels verds s'inicià amb un intent de quatre de vuit i continuà amb un cinc de set i un tres per sota descarregats. L'any següent, el **1983**, la colla assolí el següent registre: torre de vuit amb folre carregada, intent de quatre de vuit i cinc de set i tres de set per sota descarregats.

El **1984** els verds carregaren la torre de vuit amb folre i descarregaren el quatre i el tres de vuit.

El Sant Fèlix de **1985** representà una fita cabdal per als de Cal Figarot ja que, després de descarregar el tres de vuit, carregaren i descarregaren el primer cinc de vuit. A continuació intentaren el quatre de nou amb folre.

En l'exhibició de **1986** els Castellers descarregaren la torre de vuit amb folre, feren dos intents de quatre de nou amb folre i descarregaren el quatre de vuit, després d'enlairar un intent fallit. L'any **1987** els penedesencs descarregaren la torre de vuit amb folre i el quatre de vuit, i intentaren el cinc de vuit i el tres de nou amb folre.

El dia 30 de **1988** els Castellers aconseguiren carregar el tres de nou amb folre, descarregar la torre de vuit amb folre i carregar el cinc de vuit.

Un nou èxit dels verds es produí la diada de **1989** quan descarregaren per primera vegada el tres de nou amb folre. A continuació intentaren el quatre de nou amb folre i acabaren descarregant el quatre de vuit i la torre de vuit amb folre.

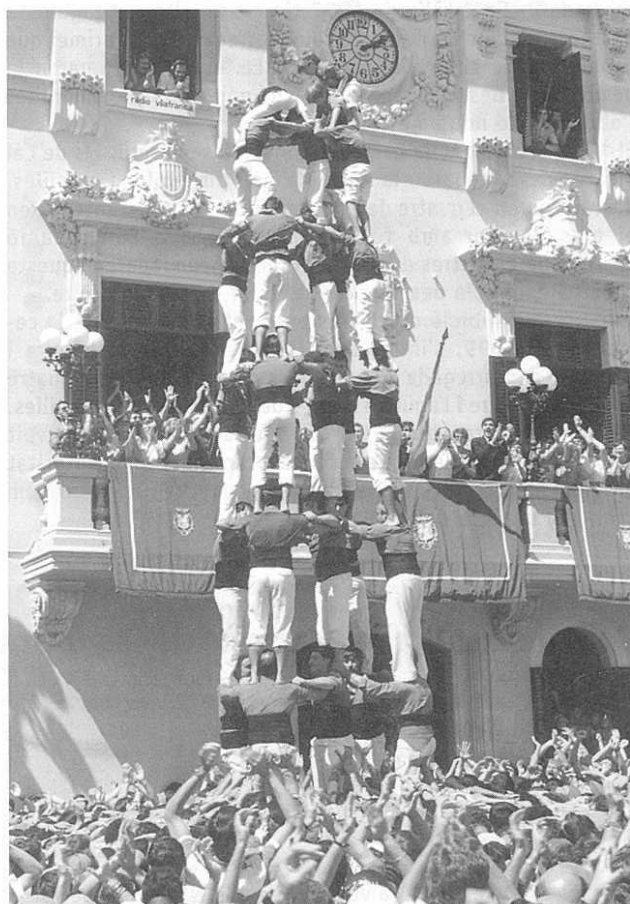
En la primera ronda del Sant Fèlix de **1990** els vilafranquins intentaren la torre de nou amb folre i manilles. Seguidament carregaren la torre de vuit amb folre, descarregaren el tres de vuit i intentaren dues vegades el quatre de vuit.

Els números dels verds en 35 diades de Sant Fèlix

Castell	Descarregat	Carregat	Intent
T/6:	1		
P/5:	1 (*)		
4/7:	2		
3/7:	6		
5/7:	6	1c	1i
3/7s:	5		
T/7:	7	2c	2i
4/8:	11	5c	7i
P/6:	1	2i	
3/8:	4	2c	4i
T/8f:	8	4c	3i
P/7f:	1	1c	
5/8:	1	1c	3i
4/9f:	4	5i	
3/9f:	4	4c	3i
T/9fm:	4	1c	1i
P/8fm:	1	1c	
5/9f:		1c	
3/10fm:			2i

(*) Comptabilitzem només el pilar que es va fer com a castell aquell any dins del Concurs de l'Anxaneta de Plata.

- Per altra banda, sorprèn que no s'hagi intentat mai el quatre de set amb l'agulla ni el quatre de vuit amb l'agulla en cap diada de Sant Fèlix.

El Sant Fèlix del 85 va veure la primera catedral de color verd.

1991-99

L'apoteosi dels castells de gamma extra

En el Sant Fèlix de 1991 els verds descarregaren el quatre de nou amb folre, carregaren el tres de nou i descarregaren la torre de vuit amb folre.

En l'acte central de la Festa Major de 1992 els Castellers aconseguiren descarregar la torre de vuit amb folre i el quatre de nou amb folre, intentaren el cinc de vuit i acabaren descarregant el cinc de set.

En l'exhibició de 1993 els vilafranquins oferiren els següents castells: quatre de nou amb folre descarregat, tres de nou amb folre carregat, intent de cinc de vuit i torre de vuit amb folre descarregada.

L'any següent, el 1994, la colla va fer dos intents de tres de nou amb folre, un intent de quatre de nou amb folre i va acabar l'actuació descarregant el quatre de vuit i intentant la torre de set. El Sant Fèlix de 1995 passarà a la història dels Castellers de Vilafranca amb lletres d'or. Després de fer un intent infructuós, s'aconseguí descarregar per primera vegada la torre de nou amb folre i manilles. Era la primera que es veia a la plaça més castellera en tota la història. A continuació es descarregaren el quatre i el tres de nou folrats, i s'acomiadà l'actuació més completa fins aleshores carregant el pilar de set amb folre. Sens dubte, aquesta diada marcà un abans i un després en la història de la colla i inicià la supremacia castellera dels verds en els darrers cinc Sant Fèlix, marcats pel domini dels castells de gamma extra.

El 1996 l'actuació del dia 30 es veié interrompuda per la pluja. Tot i així, els Castellers assoliren un registre molt important: tres de nou amb folre carregat, torre de nou amb folre i manilles carregada i pilar de vuit amb folre i manilles carregat. Fou la primera vegada que una colla assolia dues construccions amb manilles en una mateixa diada.

La diada de Sant Fèlix de 1997 tingué un altre protagonista destacat: el cinc de nou amb folre carregat. Era el primer que aconseguia la colla vilafranquina. Els verds continuaren la demostració descarregant la torre de nou amb folre i manilles i el quatre de nou amb folre i l'agulla.

El 1998, el Sant Fèlix casteller continuà sent verd. Els de Cal Figarot descarregaren la torre de nou amb folre i manilles, descarregaren el quatre de nou amb folre i l'agulla, intentaren el tres de deu amb folre i manilles, i a continuació descarregaren el tres de nou amb folre. Acomiadaren aquesta superba exhibició descarregant el pilar de set amb folre.

La darrera exhibició dels verds per Sant Fèlix fins ara, la celebrada el 1999, s'inicià amb la torre de nou amb folre i manilles descarregada i continuà amb els intents de quatre de nou amb folre i l'agulla i de tres de deu amb folre i manilles. Seguidament atacaren el tres de nou folrat i el pilar de vuit amb folre i manilles, que foren descarregats amb autoritat davant l'alegria dels afeccionats que ompliren a vessar com cada any la plaça de la Vila.

La torre de nou del 95 va marcar un abans i un després en la història de la colla. Foto: P.J. Guinovart

Colles i millors actuacions de les últimes 35 diades de Sant Fèlix

Colla	Millor actuació	Anys
Vella dels Xiquets de Valls	14	65, 66, 67, 73, 76, 78, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 90.
Castellers de Vilafranca	11	72, 74, 79, 91, 92, 93, 95, 96, 97, 98, 99.
Nens del Vendrell	6	68, 69, 70, 71, 75, 77.
Joves dels Xiquets de Valls	5	78, 87, 88, 89, 90.
Minyons de Terrassa	1	94.

Nota: El 1978 i el 1990, la Vella i la Joves dels Xiquets de Valls completaren els mateixos castells.

El 1997 van carregar el primer cinc de nou amb folre. Foto: Pau Asensio

El balanç

Els esforços de tants anys dels Castellers de Vilafranca com a colla han donat els fruits en la diada de Sant Fèlix en nombroses ocasions. Així, l'actuació del dia 30 d'agost ha estat testimoni del primer cinc de set carregat, del primer quatre de vuit descarregat, del primer pilar de sis descarregat, del primer tres de vuit descarregat, del primer cinc de vuit descarregat, del primer tres de nou amb folre descarregat, de la primera torre de nou amb folre i manilles descarregada i del primer cinc de nou carregat.

Aquest fet no és cap coincidència ja que, des de la primera actuació l'any 1965, els verds han demostrat la més ferma voluntat de donar-ho tot per Sant Fèlix i així fer honor a la tradició de la diada d'oferir els millors castells possibles.

D'aquestes 35 participacions dels Castellers de Vilafranca per Sant Fèlix, els verds han aconseguit completar la millor actuació en onze ocasions. En els Sant Fèlix de 1972, 1974, 1979, 1991, 1992, 1993, 1995, 1996, 1997, 1998 i 1999, els de Cal Figarot van dur a terme una actuació global de més alt nivell o més completa que la de les altres colles punteres participants en la diada.

Si els Castellers de Vilafranca han estat capaços de mantenir una presència ininterrompuda en la diada de Sant Fèlix durant aquests 35 anys, és gràcies a un esperit de superació constant que els ha permès figurar en tot moment entre les colles capdavanteres del món casteller i fer-se mereixedors d'un lloc a la plaça en la diada més gran.

Els Castellers de Vilafranca a la Diada de Sant Fèlix

	T/6	P/5	4/7	3/7	5/7	3/7s	T/7	4/8	P/6	3/8	T/8f	P/7f	5/8	4/9f	3/9f	T/9fm	P/8fm	5/9f	4/9fa	3/10fm
1999															●	●	●		○	○
1998												●			●	●			●	○
1997																●		●		
1996															●	●	●			
1995												●			●	●				
1994							○	●							○	○				
1993											●				●	●				
1992					●						●				●	●				
1991											●				●	●				
1990								○	○	●		●			●					
1989								○			●				○	●				
1988								●			●			●	●	●				
1987								●			●			○	○	○				
1986								○	●		●			○	○					
1985										●				●	○					
1984								●		●	●									
1983					●	●		○			●									
1982					●	●		○			●									
1981								●		●	●									
1980						●					○	○								
1979						●		●			●									
1978							●	●			●									
1977						●	●	●			●									
1976							●	●		○	○									
1975							●	●	○	●	●									
1974							●	●		●	●									
1973							●	●	○	○	○									
1972							●	●	●	○	○									
1971							●	●	●	○	○									
1970		●		●	●		●	●	○		○									
1969				●	●		●	○			○									
1968			●	●			○	○												
1967					●															
1966	●			●	○															
1965			●	●	●															

● Descarregat, ● Carregat, ○ Intent

Foto: Fèlix Miró

Els Castellers de Vilafranca als concursos de Tarragona

Jordi Mir
Biel Senabre

Des que hi vam prendre part per primera vegada, l'any 1954, els Castellers de Vilafranca hem participat en tretze edicions del Concurs de Castells de Tarragona, de les quals n'hem guanyat tres. Enguany anirem a Tarragona a intentar guanyar el quart concurs i, si ho aconseguim, serà el tercer cop consecutiu que ho fem.

La història dels Castellers de Vilafranca als concursos de castells de Tarragona comença el 1954, sis anys després del naixement de la colla. De fet, s'hauria pogut iniciar dos anys abans, però el concurs del 1952 va ser declarat «provincial de Tarragona» i, en conseqüència, en van quedar exclosos. Probablement, l'explicació de la «restricció» s'hauria de trobar en el fet que així en sortia afavorida la colla dels Nens del Vendrell ja que, en aquells anys, els del Baix Penedès comptaven amb força efectius vilafranquins que, si els Castellers de Vilafranca haguessin actuat sols, no haurien pogut ajudar els vendrellencs, cosa que lògicament van acabar fent.

El 1954, doncs, la colla participa per primera vegada com a tal en un concurs a Tarragona. Concretament, va ser el dia 22 d'agost a la tarda, a la plaça de toros, i aquesta primera participació vilafranquina va tenir els castells de set i mig com a grans objectius a aconseguir. En va destacar el quatre de set amb l'agulla, castell que la colla havia descarregat per primera vegada uns dies abans a Vilanova. Cinc colles van prendre-hi part i va guanyar el concurs la Vella de Valls, que va aconseguir el castell més destacat: un tres de vuit carregat.

Aquell dia van fer jornada intensiva ja que el mateix diumenge al migdia havíem actuat a la Festa Major de l'Arboç, de camí cap a Tarragona. La publicació arbocenca *Fe i Vida* va reconèixer l'esforç dient que "els Castellers de Vilafranca quedaren com uns homes. Hom invertí l'ordre d'actuació per facilitar-los la participació al Concurs de Tarragona" (*Món casteller*. Volum I, pàgina 602).

Dos anys més tard, el 1956, no van treballar tant ni de bon tros. La colla travessava un any difícil en què només havia actuat per Sant Raimon. A més, sembla que la carta en què ens invitaven a participar al concurs es devia «perdre», potser perquè la persona que l'havia de rebre tenia molta inclinació cap al Vendrell. Sigui com sigui, per una cosa o per una altra, els vilafranquins van haver d'anar a Tarragona a ajudar altres colles o bé a mirar-s'ho. Per cert, diuen que va ser un dels concursos que va reunir menys públic.

Guanyem el 1972

Fins al 1970 no hi torna a haver concurs de castells a la capital tarragonina. Això no vol dir que no hi hagués ocasions en què les colles competissin entre elles per

guanyar la glòria d'un lloc més amunt o més avall en una classificació i, de passada, endur-se uns quants diners de més o de menys, amb una puntuació per a cada castell per entremig. Així, doncs, als anys seixanta es van disputar el concursos de Can Jorba, a Barcelona (el 1964, el 1965 i el 1966), en els quals la colla va anar aixecant i refermant els castells de set i mig. A cavall entre els seixanta i els setanta hi va haver les quatre edicions de l'Anxaneta d'Argent, el dia 30 d'agost, a la vilafranquina plaça de la Vila (el 1968, el 1969, el 1970 i el 1971). De tots quatre, els Castellers de Vilafranca sobretot guardem un gran record de l'últim ja que hi vam descarregar el nostre primer carro gros.

El 1970 es torna a convocar un concurs a Tarragona i hi participem. Com a castell més destacat, hi vam carregar el quatre de vuit. També cal destacar la torre de set que hi vam descarregar, perquè només feia un any que l'havíem aconseguit per primera vegada. Els Nens del Vendrell, en pugna amb la Vella de Valls, es van emportar el primer lloc gràcies a carregar el pilar de set amb folre i descarregar el pilar de sis i la torre de vuit folrada. Hi van participar sis colles i cada una va cobrar 20 pessetes per punt i 60.000 pessetes per pagar el desplaçament. Exactament 20 pessetes era el que valia l'entrada per a les persones adultes (els nens en pagaven 10).

La represa dels concursos tarragonins, doncs, van trobar uns Castellers de Vilafranca molt canviats. Tant que el 1970 ja vam aspirar al podi (vam quedar tercers) i el 1972 senzillament el vam guanyar. Un pilar de sis carregat, un quatre de vuit i una torre de set descarregats i un tres de vuit carregat ens van donar aquesta posició privilegiada al concurs celebrat a la plaça de toros el dia 1 d'octubre. Les cròniques de l'època expliquen que uns dos mil cinc-cents aficionats a la colla de Vilafranca es van traslladar a Tarragona. Aleshores, doncs, els desplaçaments a la capital tarragonina ja eren massius. Vuit colles van ser a la plaça.

El 1973 es va disputar un concurs de castells al camp de futbol de Vilafranca, el conegut amb el nom del patrocinador Mobles Quer. Algú ha establert un paral·lelisme entre els ànims que ens van quedar als vilafranquins en acabar aquest concurs i els que tenien els culés després de la final de Sevilla. És allò de tenir-ho coll avall i, al final, quedar-se sense res. Tot i amb això a Cal Figarot encara hi

Els tres castells que ens van donar el concurs del 72.

podem veure la torre de vuit folrada que hi vam plantar i en el record han quedat els intents de pilar de set i aixecat per sota, amb el qual hauríem guanyat el concurs.

Fins al 1980, les trobades a la plaça de toros de Tarragona van deixar de ser competitives i van tenir el caràcter d'exhibició. La colla hi va continuar prenent part. Cal remarcar la del 1978 en què vam carregar el quatre, la torre i el tres de vuit (si hagués estat un concurs l'hauríem guanyat).

Tres cops segons

Des del 1980 fins ara, cada dos anys hi ha hagut concurs de castells a la plaça de toros de Tarragona. La participació més destacada dels Castellers de Vilafranca en els concursos de la dècada del vuitanta va ser el 1988 quan vam ser segons (igual que el 1982 i el 1984) i hi vam fer un castell de nou per primer cop en un certamen d'aquestes característiques (de fet, només feia un any que havíem estrenat la condició de ser colla de nou). En el concurs del 1980, els castells més importants que hi vam descarregar van ser el carro gros i la torre de set. Els Joves de Valls van ser primers carregant un polèmic cinc de vuit i hi van prendre part setze colles. El 1982 la colla no passava pels millors moments precisament. Tot i amb això hi vam fer un bon paper carregant el quatre de vuit i la torre de vuit folrada. El concurs va arribar a les vint colles a plaça i el va guanyar la colla Vella de Valls, sobretot gràcies a carregar el quatre de nou amb folre.

El 1984 ens va agafar en bona forma i gràcies a aquest fet hi vam descarregar tres castells de vuit pisos (torre, tres i quatre) en una mateixa diada: era la primera vegada que aconseguíem aquesta fita i, perquè ens situem en l'època, cal dir que vam ser la segona colla a fer-ho en tot el segle XX, per davant per exemple de la colla Joves de Valls. Hi va haver disset colles a la plaça i la Vella de Valls va tornar a emportar-se el primer lloc després de tornar a carregar el quatre de nou folrat.

Dos anys més tard, el 1986, la colla va afrontar els castells de nou per primera vegada a Tarragona, però no va tenir el dia. Al final, el quatre de nou folrat es va quedar en un intent. La malastrugança ja va posar-se de manifest en el primer castell, la torre de vuit amb folre, que només vam poder carregar, quan aleshores ja era un castell que teníem

ben a l'abast. També vam descarregar un tres de vuit imponent (el podeu contemplar al bar de Cal Figarot) i un carro gros. La Vella vallenca va quedar primera per tercera vegada consecutiva i aquest cop va carregar el tres de nou amb folre.

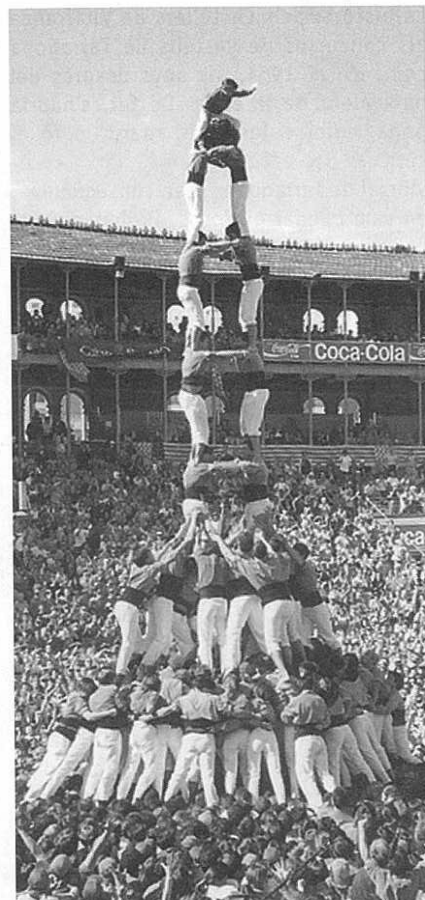
A l'edició del 1988 hi vam anar amb totes les aspiracions del món. Ja érem colla de nou i teníem el tres i el quatre de nou amb folre ben a punt. Per acabar de ser optimistes, comptàvem amb dos representants al jurat, el Josep Miret i l'Eloi Miralles (aquest últim com a president, amb veu però sense vot), circumstància que no s'ha tornat a donar mai més.

Tanmateix, un tres de nou amb folre que ja tenia la canalla a terra celebrant la gesta després d'haver-lo coronat (hauria estat el primer castell de nou descarregat en la nostra història) va caure sense saber ben bé com. Per postres, el quatre de nou folrat se'ns va posar travessar i ens havíem de conformar a desmuntarlo, primer, i a intentar-lo, després. Aquests entrebancs van donar el primer lloc a la Joves de Valls (que va carregar el tres de nou folrat, però també va coronar el quatre de nou amb folre) en un concurs que va convocar divuit colles.

Hegemonia

En les tres primeres edicions dels anys noranta hi va haver "una relació complicada" entre nosaltres, els concursos i els castells de nou, fins al punt que es va arribar a parlar de "pànic escènic" (s'ha de tenir en compte que cada cop anàvem descarregant amb més assiduitat tant el tres com el quatre en altres grans diades del calendari).

Així, doncs, a part de les vicissituds del 86 i del 88 ja comentades, el 1990 tornàvem a ensopegar a l'hora d'encarar els castells de nou pisos. Vam fer dos intents de tres de nou folrat sense tenir cap mena de recompensa. La primera llenya la vam fer només començar i l'altra, a la ronda de millorament. Entremig vam descarregar uns castells que teníem més que assolits: la torre, el tres i el quatre de vuit. El concurs va reunir dotze colles i el va guanyar la Joves vallenca, que va descarregar el tres de nou amb folre. El 1992 va continuar l'infortuni i aquesta vegada vam caure intentant el tres de nou i el quatre de nou folrats. Vam descarregar el quatre de vuit i només vam carregar la torre de vuit folrada. Aquest cop va tornar a haver-hi vint colles a la plaça (com el 1982) i la Joves de Valls es va endur el primer lloc per tercer cop consecutiu,

Dos castells decisius: el cinc de nou del 96 i la torre de nou del 98. Fotos: Felix Miró

Els Castellers de Vilafranca als Concursos de Castells de Tarragona

Any	Castells	Punts	Posició	Any	Castells	Punts	Posició
1954	3/7 4/7 a C T/6 i T/7	1.250	Quarts (5 colles)	1988	3/9 f C i d 4/9 f i 4/9 f T/8 f 4/8	4.950	Segons (18 colles)
1970	i 4/8 4/8 C T/7 5/7	2.216	Tercers (6 colles)	1990	i 3/9 f 3/8 T/8 f 4/8 i 3/9 f	3.790	Tercers (12 colles)
1972	P/6 C 4/8 T/7 3/8 C	3.010	Primers (8 colles)	1992	i 4/9 f T/8 f C 4/8 5/7 i 3/9 f	3.145	Quarts (20 colles)
1980	4/8 C T/7 i 3/7 s 5/7 3/7 s	2.640	Tercers (16 colles)	1994	4/9 f i 3/9 f T/8 f 3/8	14.140	Quarts (23 colles)
1982	3/7 s 4/8 C T/8 f C i P/6 P/5	3.235	Segons (20 colles)	1996	i P/8 fm 3/9 f 4/8 a C 4/9 f T/9 fm	20.257	Primers (18 colles)
1984	3/8 4/8 T/8 f i P/6	3.800	Segons (17 colles)	1998	T/9 fm i 4/9 f a 4/9 f a P/8 fm C 5/9 f C	26.410	Primers (18 colles)
1986	i T/8 f T/8 f C 3/8 i 4/9 f 4/8	3.710	Tercers (14 colles)				

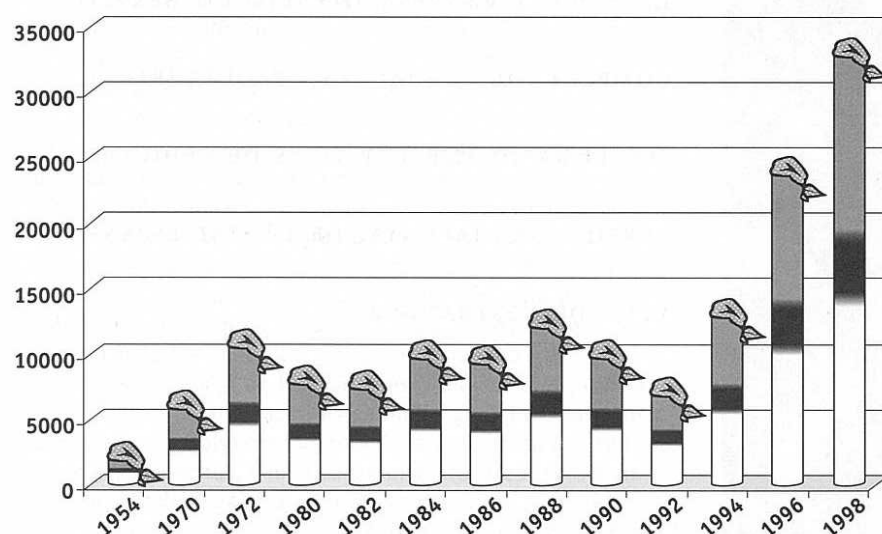
gràcies a completar el que aleshores era la "tripleta màgica".

Per fi, el 1994, vam aconseguir de descarregar un castell de nou al concurs de castells tarragoní: el quatre de nou amb folre. Tot i amb això, vam tornar a caure quan intentàvem el tres de nou folrat. La colla Vella va ser primera (tretze punts per davant la Jove de Tarragona) un altre cop gràcies a la "tripleta màgica". En aquesta edició es va arribar al rècord de participació: vint-i-tres colles.

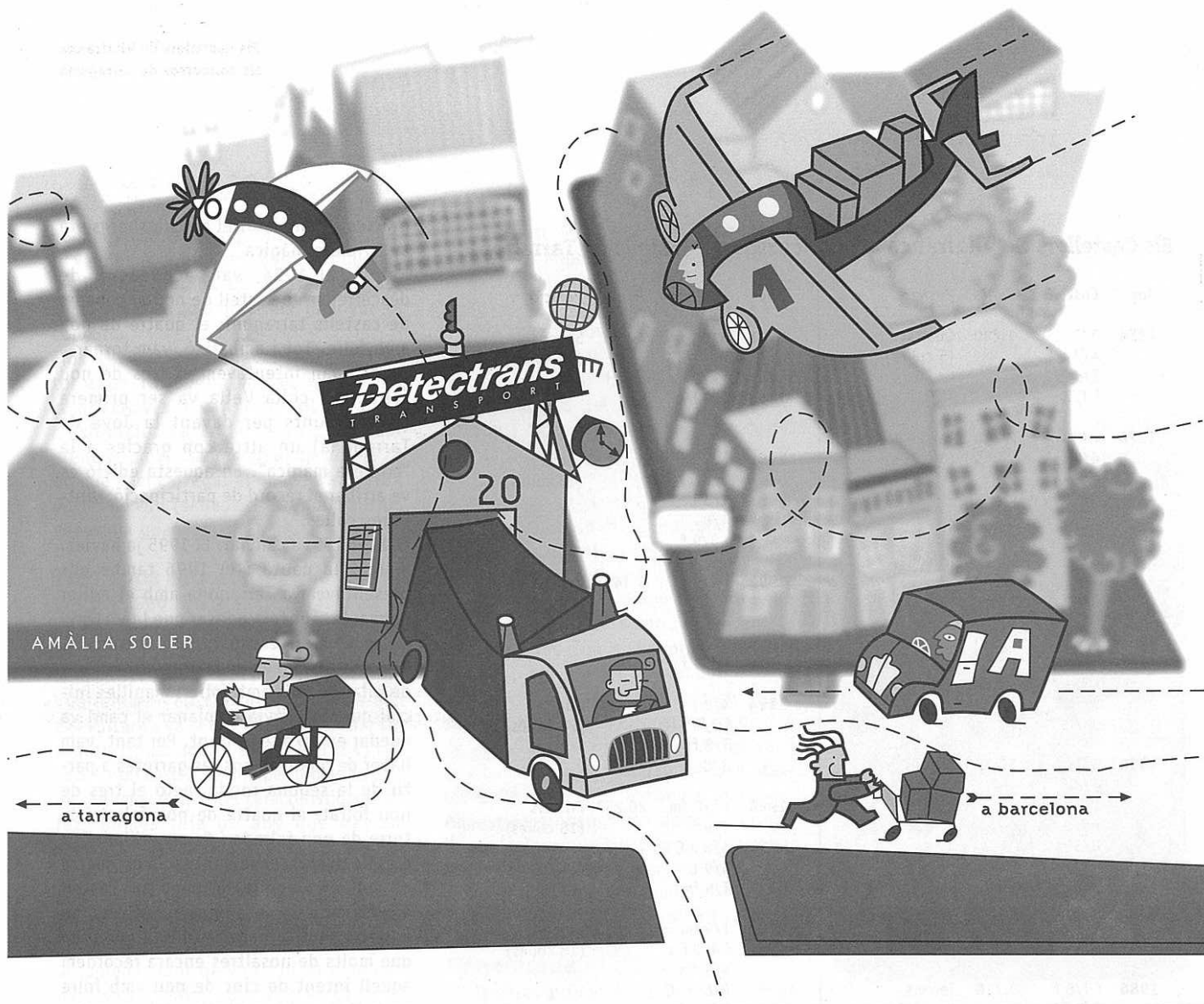
El 1996 tot va canviar. El 1995 ja havíem marcat la pauta i el 1996 també ens presentàvem a Tarragona amb el millor palmarès. Tot feia pensar que la victòria no se'ns podia escapar, però al concurs, de facilitats, no en dóna ningú. Un intent de pilar de vuit amb folre i manilles inicial que ens havia d'aplanar el camí va quedar en això: en intent. Per tant, vam haver de guanyar-nos les garrofes a partir de la segona ronda, però el tres de nou folrat, el quatre de nou folrat i la torre de nou folrada i "emmanillada", a més de deixar sense puntuació un quatre de vuit amb agulla carregat (un castell que aleshores només fèiem nosaltres), no va tenir rèplica per part de ningú (tot i que molts de nosaltres encara recordem aquell intent de cinc de nou amb folre de la Vella a les acaballes del concurs). Vint-i-quatre anys més tard, tornàvem a guanyar el concurs i hi aconseguíem una puntuació que llavors va trencar tots els registres anteriors. Hi van participar divuit colles.

Tanmateix, encara que semblés impossible, dos anys més tard aquestes xifres van quedar esmicolades. Després de batre's durant més de sis hores a la plaça, en una duríssim freqüència amb la colla Vella de Valls, vam guanyar el millor concurs que hi ha hagut (de moment), fent la millor actuació que s'ha vist en una plaça fins ara: torre de nou amb folre i manilles descarregada, quatre de nou amb folre i l'agulla descarregat (després d'haver-ne fet un intent), pilar de vuit amb folre i manilles carregat i cinc de nou amb folre carregat. El concurs va reunir divuit colles.

Tal com estan els castells de les colles que aspiren a endur-se el primer lloc, però, és possible que enguany se superi aquest altíssim nivell. El dia 8 d'octubre hi torna a haver una cita a Tarragona que pot ser apassionant i els Castellers de Vilafranca, igual com en les últimes edicions, hi anirem amb les aspiracions màximes i amb un repte ben clar: guanyar per tercer cop consecutiu el concurs.

Cada columna indica els punts que hauríem sumat tenint en compte tots els castells fets a plaça (llevat dels pilars de salutació i de comiat) i seguint la puntuació del concurs de l'any 2000 (sense tenir en compte les possibles penalitzacions).

MUDANCES

-D-EXPRES

TOTPORTS

Amàlia Soler, 20

tel. 93 890 48 27 fax 93 890 43 22

08720 Vilafranca del Penedès

Transport

LA NOSTRA EMPRESA OFEREIX UN SERVEI
COMPLET DE MUDANCES, PAQUETERIA I
SERVEI RÀPID AMB TOT TIPUS DE VEHICLES
ARREU DE CATALUNYA, DE L'ESTAT ESPAN-
YOL I DE L'ESTRANGER.

-Detectrans
TRANSPORT

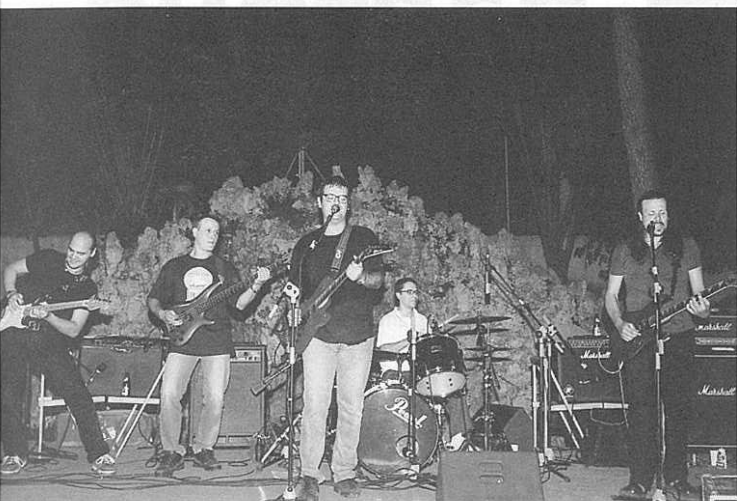
Musical Figarot

Ulpí

Durant el mes d'agost s'ha celebrat al nostre jardí el cicle de balls-concerts que hem batejat com a **MusiCal Figarot** fent un clar joc de paraules amb el motiu i el lloc de trobada.

El primer objectiu del cicle és dotar d'activitat el nostre local en aquelles dates en què els castells no ho fan, perquè Cal Figarot sigui, sempre que es pugui, com més ple millor. No cal dir que aquests actes van dirigits a la colla en general i a la resta de la vila, en un intent més d'apropar la colla a la gent i viceversa.

Vam trencar el gel d'una manera tranquil·la, a toc de saxo, amb l'únic grup dels que han format el cartell d'aquest any que no era de la comarca: els **Bats Quartet**, que ens van delectar amb el seu *swing* el 3 d'agost. Fou una nit esplèndida, si tenim en compte que a la tarda el cel amenaçava aigua. El fet de ser el primer concert i que molta gent va apro-

El grup vilafranquí Els Pollos durant el concert del dia 10 d'agost passat al pati de Cal Figarot.

fitar els primers dies d'agost per fer minivacances va provocar que no hi hagués una gran entrada, però la seixantena llarga que ens hi aplegàrem vam xalar de valent amb el viatge a través de diferents estils musicals d'aquest segle XX que ens van proposar els del Bages, que acompanyaven el domini de l'instrument amb unes presentacions de les peces molt didàctiques i divertides. Cal comentar que els músics van tocar d'una sola tirada durant gairebé una hora i mitja, cosa que els representava fer un gran esforç físic. Al final del concert, però, van comentar que l'acústica del jardí els havia encantat, o sigui que l'esforç va ser ben recompensat.

El següent concert al calendari va ser el de **Los Pollos**, que van trencar la tranquil·litat del primer dia amb unes originals lletres i la força de les guitarres. Aquell dia el jardí ja oferia un altre panorama: hi havia molta gent jove amb ganes de gresca, i molts eren de fora de la colla, cosa que complia un dels objectius. L'inici va ser una mica fred, però l'ambient no va trigar gaire a escalfar-se de valent. La gent va disfrutar amb la música de **Los Pollos**. Cal reconèixer que aquest grup ja porta darrere bastant de gent que els segueix. Són els «pollo-army», tal com els anomenen ells mateixos,

uns incondicionals del «rock avícola». L'actuació es va allargar una mica –no hi va haver cap queixa dels veïns, per sort– i la nit va durar més del que alguns havien previst, més enllà del que el ball va donar de si...: que si ja s'acosten les festes del mes d'agost, que si la calor *apreta* i ara no m'adormiré, que si jo ja tinc vacances... quina nit de dijous, tu!

I arribem al tercer concert. Mentre escric aquestes línies els **Complex d'Elektra** fan les proves de so per oferir-nos el seu repertori *rockanrolero*. Avui sentirem des de la «Velvet Underground» (la passió del Torres) fins a versions de grups més actuals, a banda dels temes propis que la banda ens ofereixi, que cada any són més. Cal esmentar que és el tercer cop que aquest grup vilafranquí toca a Cal Figarot, i si en les dues anteriors ja vam veure'n la progressió, el d'avui promet ser un bon concert. A més, sembla que el bon rotllo de dijous passat s'ha transmès per la vila i esperem gaudir d'una bona entrada i que la gent s'ho passi d'allò més bé.

Per acabar el cicle comptem amb la presència d'un grup que podem qualificar d'«exclusivament verd». M'explico: els **Bàndits** van desaparèixer com a tals fa cosa d'uns quatre anys. Amb motiu del 50è aniversari de la colla es van retrobar en un dels balls que organitzàrem l'any 1998, i no han tornat a tocar junts des d'aleshores. Ara s'han tornat a posar les piles per nosaltres i ens ofereixen els seus ritmes a les portes de la més típica, en plena novena i en un concert que a Cal Figarot. La festa està assegurada per fer que la maquinària verda estigui en perfecte estat just abans de la gran cita festamajorena.

Així, doncs, confiem que aquests actes hagin agradat a tothom i us esperem, musicalment parlant, la setmana de Sant Miquel –el nostre patró– per a la qual estem preparant tot un seguit d'actes amb què puguem seguir disfrutant tots plegats. Finalment, els organitzadors d'aquest cicle de concerts volem agrair la col·laboració de totes les persones que ens han ajudat a tirar aquests actes endavant.

Els Bàndits en el concert del 50è aniversari van comptar amb la col·laboració especial de dos destacats membres de la colla. Fotos: Fèlix Miró

Poesia i castells

*31 autors van
participar en el
I Certamen Poètic
Casteller, organitzat
pels Castellers de
Vilafranca, en què
Ricard Rafecas,
David Monteagudo,
Manel Cervera i
Carles González
van guanyar els tres
primers premis
i l'accèssit,
respectivament.*

Trenta-un participants van prendre part en el I Certamen Poètic Castellor que els Castellers de Vilafranca vam organitzar el mes de juny passat. Ricard Rafecas va guanyar el primer premi del certamen, mentre que el casteller vilafranquí David Monteagudo es va endur el segon i Manel Cervera, el tercer. Finalment, Carles González, de l'Hospitalet de Llobregat, va emportar-se un accèssit.

Castells i poesia

El pati de Cal Figarot va servir de marc per acollir l'acte en què es van lliurar els premis del primer concurs de poesia de tema casteller que els Castellers de Vilafranca hem convocat en homenatge al poeta vilafranquí Antoni Massanell, un dels autors més prolífics de poesia castellera. David Jou, en qualitat de president, Frederic Malagelada, Jordina Nadal, Frederic Cuscó i Eloi Miralles van formar el jurat del certamen poètic.

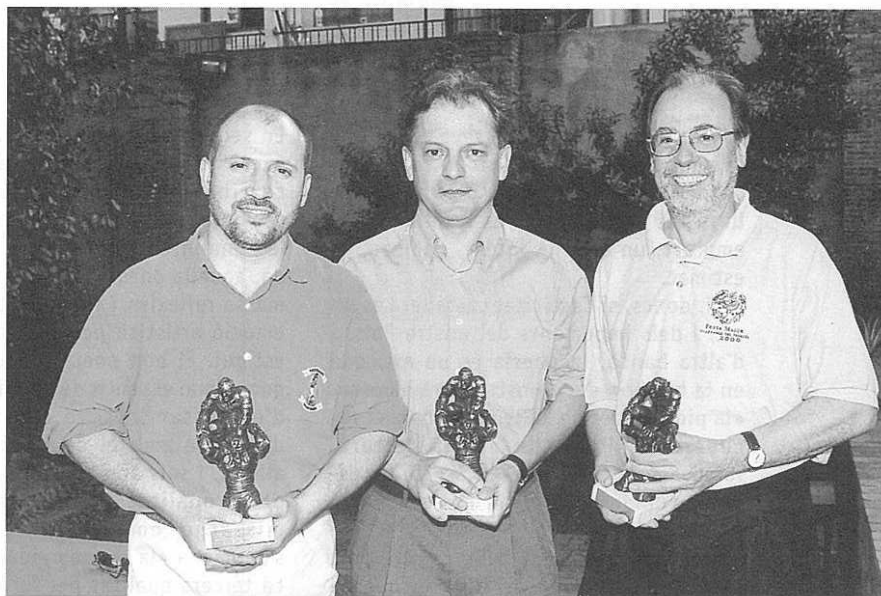
La poetessa Carme Catà es va encarregar de presentar l'acte i l'escriptor i periodista Josep Colet va pronunciar una brillant glossa en què va comparar «l'art de fer castells amb l'art de fer poesia» i va marcar un paral·lelisme entre els quatre fonaments castellers -força, equilibri, valor i seny- amb la poesia: «per crear un poema també calen aquests quatre fonaments, va dir, de manera que totes dues arts, la poètica i la de carregar i descarregar castells humans són ben germanes i avui s'han trobat».

Activitats romàntiques

Tot seguit, el president del jurat va proclamar els guanyadors (el primer premi estava dotat amb cent mil pessetes; el segon, amb cinquanta mil pessetes, i el tercer, amb vint-i-cinc mil pessetes) i Maria Antònia Martí i Armand Beneyto van recitar els poemes premiats, mentre Anna Nogués els acompanyava al piano. Finalment, Martí i Beneyto van llegir sis poemes d'Antoni Massanell i els representants de la colla van lliurar un ram de flors a la seva vídua, Juliana Messalles.

Per acabar l'acte, el president de la colla, Pere Regull, va dirigir unes paraules als assistents per destacar que els castells són una de «les últimes manifestacions romàntiques d'un món absorbit pel mercantilisme», igual com la poesia, i el vicepresident, Eloi Miralles, en nom dels Castellers de Vilafranca, va glossar la figura i l'obra d'Antoni Massanell, a qui va definir com «un vilafranquí entusiasta, penedesenc exemplar i català de soca-rel, profundament nacionalista i fidel al seu país i a la seva gent». També va proposar que es publicués un llibre que recopilés tota l'obra de Massanell relacionada amb els castells i va destacar que el fet que el certamen poètic portés el nom d'aquest poeta vilafranquí «situa les coses al seu lloc precís, sempre amb la dolença de no poder comptar amb la ploma del millor poeta que ha tingut la castellística».

Un parell de peces musicals interpretades per Anna Nogués al piano i la seva germana Dàmaris al saxo, un pilar de quatre i un aperitiu van posar punt i final a l'acte.

Els guanyadors del certamen poètic: David Monteagudo, Ricard Rafecas i Manel Cervera. Fotos: Fèlix Miró

Fem pinya!

Josep Colet i Giralt

Us prendré uns minutets de l'inici d'aquesta festa poètica i castellera per parlar-vos, de castells? de poesia? Potser que parlem de totes dues coses ja que són molts els poetes que han reflectit en les seves composicions l'emoció dels castells humans. Anomenar, però, tots els poetes que n'han parlat faria una llista molt llarga. Només per la seva representativitat faré esment d'uns pocs: Verdaguer, Guimerà, Milà i Fontanals, fill d'aquesta ciutat, Eugeni d'Ors; més a prop, Salvador Espriu, i més de 100 poetes que han cantat els castellers. Sobretot, però, esmentaré un poeta i músic popular, Josep Anselm Clavé, al qual devem el lema tradicional: **força, equilibri, valor i seny**. Quatre pals que aguanten la bandera castellera.

Doncs bé, si l'art de la poesia ha tingut històricament molts lligams amb el món casteller, d'ençà de la data d'avui, en tindrà un més, i definitiu, amb la celebració d'aquest **Primer Certamen Poètic Castellor**, que a més a més, és un homenatge a un poeta vilafranquí, Antoni Massanell, el qual en la seva obra recollí la vibració castellera convertint-la en ritme, rima, mètrica i harmonia literària.

I una darrera nota, encara, que aferma més aquest, diguem-ne, aliatge entre l'art poètica i els castellers.

Eloi Miralles, en el seu magnífic llibre «Fem pinya!», on glossa tots els aspectes d'aquesta activitat castellera, es fa ressò d'un tema, moltes vegades debatut, de com definir aquest tipus d'activitat de carregar castells humans, i explica els diferents conceptes que s'han emprat per expressar-los. Diu:

«Si l'activitat castellera és un art, i la poesia és un art, forçosament totes dues han de restar ben unides»

Folklore (efectivament, és un acte folklòric de la nostra cultura); costum (un costum que dura més de dos segles); tradició (una tradició ben inserida en la nostra sensibilitat i cada dia eixamplant-se més); lleure (és a dir, fer o veure aixecar castells és un esplai incommensurable); esport (per al qual cal molta preparació i fer-se uns atletes). Tots aquests conceptes són aplicables a l'activitat castellera, però no són exhaustius. N'hi ha un, però, que Miralles també esmenta, que per mi és el que condensa l'esperit de la funció castellera: és el concepte d'**art**. Efectivament, carregar i descarregar castells, a més dels aspectes lúdics, esportius, tradicionals, competitiu i de germanor, té el

fonament que expressa la seva dificultat, la preparació, la tècnica, el saber, l'experiència i el carisma del cap de colla, i tot això i només es resol si és fet amb **art**, un art viu, latent, compartit i estimat.

Així, doncs, si l'activitat castellera és un art, i dels importants del nostre País, i d'altra banda, la poesia és un art, que en la història de la nostra terra ha estat «la pinya», des de la Renaixença, per recuperar el País i la nostra cultura, forçosament totes dues arts han de restar ben unides; com avui amb aquest acte ho demostrem.

I atenent aquesta germanor entre l'art poètica i l'art dels castells, jo, que de castells no en sé fer, però en canvi he escrit centenars i centenars de poemes, permeteu-me que us comentï què és el

En segon lloc cal **equilibri**. Una poesia excessivament sentimental cau en la carrincloneria i a voltes en una sensibleria que pot malmetre l'emoció i la bona intenció de l'autor. D'altra banda, aquella poesia massa intel·lectual o massa reflexiva i freda no transmet cap emoció artística per molt ben feta que estigui. El bon poeta, doncs, no ha de perdre mai el sentit de l'**equilibri** a l'hora d'expressar la seva sensibilitat. Ha d'escriure amb el cervell i amb el cor alhora, i sols així abastarà, amb la seva obra, qualitat i transmissió del seu missatge emotiu, que és el que s'anomena «la segona vida de l'art».

La tercera qualitat per fer un poema és el **valor**. Ja n'hi ha de gent temorega que escriu, però fa aquella poesia «tova», que no convenç, que porta un missatge molt censurat o autocensurat. Hi ha gent que viu entre parets, parets de prejudicis, de prevencions, incapaç de dir ni escriure allò que veritablement sent. El bon poeta, però, el valent, el que escriu per una necessitat del seu interior, sap despullar-se en les seves metàfores, dir allò que creu i sent, per dur que sigui, sense por al que diran, ni a la crítica ni al seu cercle familiar o d'amics. Li cal, doncs, **valor** per ser honrat amb ell mateix i amb el possible lector.

I la quarta qualitat o fonament que cal per «carregar» un bon poema, és **seny**. Efectivament, molt de seny per a saber quan l'ha d'usar o fer-lo esdevenir **rauxa**. Si el seny català és representatiu del nostre Poble, el seny poètic és el bon administrador de la follia. Diuen que de foll i de poeta tots en tenim una mica. I això vol molt de seny per a comprendre-ho i fer-ho florir en una obra poètica.

Ja veieu, doncs, que per crear un poema calen aquests quatre fonaments, o columnes o pilastres del pensament: **força, equilibri, valor i seny**. I aquest lema no us en recorda un altre? És clar que sí: el vostre, el nostre, el dels estimats castellers.

Per tant ja veieu que totes dues arts, la poètica i la de carregar i descarregar castells humans, són ben germanes, i avui s'han trobat.

I ara, per cloure aquestes paraules, com que jo no sé fer castells, permeteu-me que «carregui i descarregui» un poema que he escrit per a aquesta trobada. Es tracta d'un cap-i-cua de sonets, dos sonets capiculats, el primer, normal, i el segon a continuació, però escrit al revés, per simbolitzar el descarregament del poema. Bé la forma és l'anècdota, però escolteu el que hi vull dir, a veure si vosaltres, els castellers o bé els entesos em disculpeu d'aquest pecat poètic:

Carregar i descarregar un poema

Amunt, amunt, pensen els baixos,
fent-se de pedra, com pilons,
i amb cada braç van fent encaixos
per cimentar l'art dels segons.

Sense repòs pugen els terços
mentre la gent espera i calla;
els quarts i els quints, amb crits diversos
van al compàs d'un so de gralla.

Llavors s'enfila el pom de dalt
i l'abraçada és més estreta:
trontolla un poc, mes, tant se val,

l'aixecador i l'anxeneta
tresquen amunt, fins al cimbal
i toca el cel en fer l'aleta.

Ja hem carregat la poesia,
però ara cal descarregar.
El cap de colla no es refia:

-Avall minyons!-, ara dirà,
i llisquen tots amb gosadia
servant l'esforç de cada mà.

Mentre la torre es descabdella,
entre fermesa i tremolins,
cada braçada s'anivella
per aguantar els darrers tragins.

Sense fer llenya tot s'acaba.
La joia és crit del pit ferreny.
La poesia canta, brava:
FORÇA, EQUILIBRI, VALOR I SENY!

«Per crear un poema calen aquests quatre fonaments: força, equilibri, valor i seny.»

Josep Colet i Giralt.

que cal per construir -o dit en termes castellers-, per carregar un poema. Mireu, de primer cal **força**, no exactament força física, sinó força de voluntat. Escriure poemes no és deixar lliure la ploma perquè ratlli qualsevol beneiteria que s'ens acudeixi. De primer demana una anàlisi del tema i dels sentiments i després cal fer-ne una síntesi, per traduir-ho en paraules, imatges poètiques i cançó muda, que és la cançó que tot poema porta a dins. I això no s'aconsegueix si no hi ha un esforç de lectures, de reflexió i d'estudi, per dominar perfectament la llengua i els ressorts literaris que cal emprar. Així que, com hem dit, vol **força**, molta força de voluntat per preparar la infraestructura cultural perquè la vibració humana pugui alçar la veu.

Primer premi**Un castell sense poema**

Ricard Rafecas

Els baixos fan la rotllana,
és l'hora dels arguments;
crosses llegues de galvana,
pinya densa sense clariana
-mar d'espatlles avinents-
ben abaixats tots els braços
dels castellers més audaços.
La plaça crida: "valents!"

Els tres segons que s'enfilen
peixats pels aplaudiments;
els del folre no vacil·len
sabent que a espatlles asilen
un nou pis de fonaments.
Inèdita és l'escomesa,
mai s'ha vist tan gran proesa.
La pinya anima: "valents!"

Quan els terços són a espatlla
dels seus tres antecedents,
ja fan passar de la ratlla
-de nervis- el senyor batlle
i els regidors diligents,
que veuen posar manilles
tremolant com a vainilles.
El balcó llança un: "valents!"

Així que els quarts es col·loquen
-de tanta emoció, rellents-
tota la base convoquen
-i els de manilles hi advoquen-
a tirar amunt convincents.
El peu s'assembla a una soca
fet de castellers de roca
que sofreixen, són valents.

Els quintes van a l'aventura
-treballant sense assistents-
cabdals en l'arquitectura
d'una tan nova estructura
que no sap de raonaments.
La gent d'una balconada,
quan els igualen d'alçada,
donen fe que són valents.

La quietud cessa amb les gralles
i els seus estrèpits ardents;
els sisens les senten tralles
que els empenyen sense falles
a fer els castells intents.
Estrenyeu, que va de veres,
estrenyeu i sueu ceres,
que aquest tres és dels valents!

A setens ja hi pugen nenes
valentes, clars exponents
que a les colles, si en són plenes
-siguin rosses o morenes-
els castells són ascendents.
Més lleugeres i més braves,
qui mantingui que són faves
no és comptat entre els valents.

Mentre amb ales voladores
pugen els dosos, rabents,
els locutors d'emissores
-nerviosos com llevadores
dels primers castells naixents-
d'emoció es queden afònics,
del que estan veient, atònits,
i pel micro els fan valents.

Que els fotògrafs es preparin.
L'aixecadora, corrents,
fa que tots els cors es parin,
que immensos els ulls es badin
quan lliga els dosos, atents.
Tan menuts i tanta talla,
al pom de dalt, la canalla,
com més cadells més valents.

L'enxaneta fa l'aleta
però a la festa no hi és ell.
La plaça no és prou completa,
s'ha quedat sense poeta,
sense poema el castell.
Verd el tres de deu s'enlaira;
una ploma el sosté en l'aire:
és la del Ton Massanell.

Segon premi**A l'àgora més entesa**

David Monteagudo

Sobre una arrel ben travada
de multitud palpitant
el castell es va aixecant
més esvelt cada vegada.

Quan més s'aproxima al cel,
la duresa de l'arrel
es va tornant en tendresa.

I culmina en un infant
que amb el seu gest triomfant
és el cim de la proesa.

És el cim de la proesa
la mirada d'un infant,
sobre una arrel ben travada
de multitud palpitant.

**Un castell em demana
la Violant**

El castell és un nen que s'eixarranca
sobre un de més menut, o una menuda,
a qui un parell d'infants donen cabuda
sobre tres noies, harmoniosa branca;

a sota seu aguanten, tot fent tanca,
tres nois d'agilitat reconeguda
i a baix, de complexió més rabassuda,
tres homes més i a sota, fent palanca,

tres titans agafats fins als malucs
per un grupet selecte, ben estret,
que trepitja sobre un de més nombrós;

i a terra, pels esforços més feixucs,
el peu i el poble, noble i generós.
Compteu si són deu pisos i està fet.

Tercer premi**Record del primer
tres de deu**

Manel Cervera

Servo el record del jorn de la gran gesta,
àvid impuls ens menava a la plaça,
com impel·lits per delit de conquesta
sabent que allí ningú hi fóra de massa.

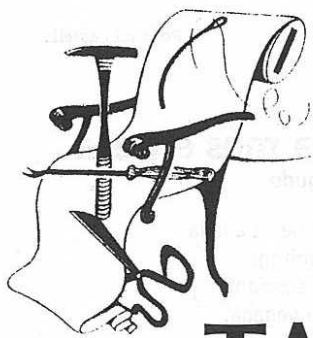
Ulls expectants, tensió, sona la gralla,
ferms els de baix, gent jove amunt, airosa,
gairebé és dalt, ardida la canalla,
ja la mà s'alça, aleta victoriosa.

Un xisclat agut timbrat de veu de dona
amb greu udol viril es fon, ressona
i puja al cel, que és verd, no en dubteu pas.

Com paradís libat es tast fugaç,
per anys que passin guardaré memòria
del faust instant i d'aquell crit d'eufòria.

El jurat del I Certamen Poètic Casteller, organitzat pels Castellers de Vilafranca. Fotos: Fèlix Miró

TAPISSERIA QUIM

Decoració de mobles

Tot tipus d'entapissats i reforma de mobles antics als millors preus

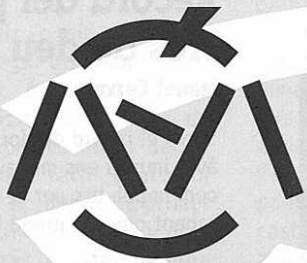
Av. Catalunya, 86 , baixos - Telèfon 93 898 05 47 - SANTA MARGARIDA I ELS MONJOS

Bar Cal Figarot

Local social dels Castellers de Vilafranca

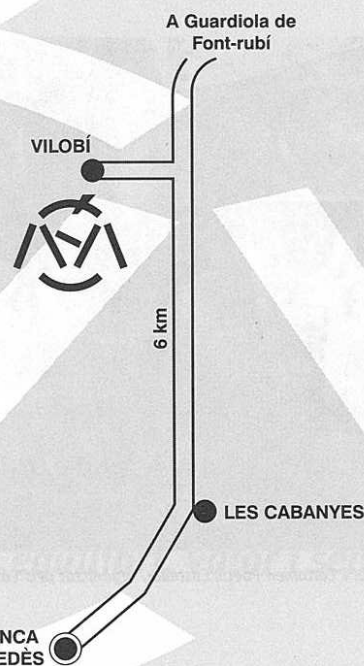
- *Especialitat en carns a la brasa*
- *Plats combinats*
- *Tapes variades*
- *Menjars casolans*

General Prim, 11 - Tel. 93 817 05 42 - Vilafranca del Penedès

**MARBRES
MASÓ**

AV. DIPUTACIÓ, S/N - TEL. I FAX 93 897 86 36
08735 VILOBÍ DEL PENEDÈS

En aquest número ens hem dedicat a recollir les opinions d'alguns joves de la colla, els temes que teníem eren molts però hem decidit fer quatre preguntes concretes.

Les seves propostes, com veuràs, són molt interessants i reflecteixen sobretot, l'esperit innovador del futur de la colla.

Abans d'anar per feina, però, et volem recordar que esperem que la teva col·laboració sigui encara més intensa dins d'aquesta secció, que ens facis arribar propostes, informació de les activitats dels joves, opinions, comentaris, queixes i altres històries,... volem que aquesta pàgina sigui la més enrotllada de El Figarot i per això comptem amb tu!

Preguntes:

1. Quines activitats us agradaria fer als joves de la colla?
2. T'agrada l'ambient que trobes als assajos i a les sortides?
3. Creus que es fa participar suficientment la gent jove a la colla?
4. Quines activitats proposaries de fer perquè més jovent de Vilafranca i de la comarca vingués a la colla?

Montse Fuentes

1. «Crec que es podria organitzar alguna sortida per a joves, per exemple, per anar a passar el cap de setmana fora. Així, els joves de la colla ens podríem conèixer i hi hauria més bon ambient entre nosaltres».

2. «Sí, tant als assajos com a les sortides crec que hi ha molt bon ambient».

3. «Suposo que es podria fer participar una mica més la gent jove. Tot i amb això, crec que compten bastant amb nosaltres».

4. «Es podria fer un taller en què la gent jove vingués i conegués una mica més com es fan els castells. Crec que així s'animaria a venir als assajos. També es podria organitzar algun concert a Cal Figarot. D'aquesta manera la gent vindria i coneixeria Cal Figarot i potser s'animaria a venir a la colla».

Cisco Fàbregas «Butraguanyo»

1. «Es podria aprofitar més l'espai que es té. Per exemple, la nova nau podria servir per a fer-hi partits tant de futbol com de bàsquet, o, si tingués més bona acústica, per a fer-hi concerts. També es podrien utilitzar espais propis de la casa per muntar-hi exposicions. Ara bé, una cosa que interessa molt una part dels joves, i que a més ja es fa, seria potenciar els assajos de la colla de joves dels Castellers de Vilafranca. Una altra proposta seria aprofitar el bar com a punt de trobada abans d'anar de festa les nits del cap de setmana, tot i que els divendres és difícil de fer-ho per la quantitat de gent que hi ha. Així s'aconseguiria involucrar-los més a la colla».

2. «Un problema dels assajos és l'hora que comencen, fet que obliga a acabar encara més tard. El problema de la puntualitat és difícil de solucionar. Pel que fa a l'ambient que hi ha tant als assajos com a les actuacions, penso que és bo i participatiu, però s'hauria d'intentar fer participar més la gent, no necessàriament a l'assaig normal, sinó en altres tipus d'assajos, com el de la colla de joves, ja que quan es treballa en un castell tots els altres castells que es fan s'agafen amb més ganes i interès, s'incrementa la participació de la gent i, com que et toca estar en altres posicions que no són les habituals, s'aprenen coses i es comprèn més el funcionament del castell».

3. «La gent jove participa en el grau que pot o que vol, però seria interessant intentar potenciar els assajos de la colla jove».

4. «Si les activitats que es fan agraden els joves, és lògic que aquests participin més. És interessant que vegin i respirin l'ambient que es respira a l'assaig. El bar, abans o després de l'assaig, és un punt important. Per exemple, es podria fer cinema a la fresca un divendres abans de l'assaig o organitzar alguna activitat esportiva (competitiva o no), com també algun concert a Cal Figarot, o algun campionat de futbol sala en què els premis es donessin després d'un assaig».

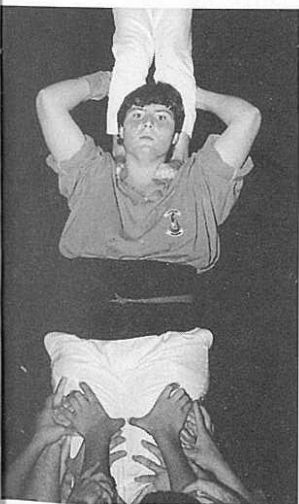
Jordi Galtés

1. «D'activitats, no en proposo, però sí que dic que hauríem de potenciar la nau, i sobretot els cups, fent-hi activitats que podrien anar des de concerts fins a jocs de rol, passant per trobades de col·leccionistes, etc».

2. «L'ambient casteller es prou bo, tant a l'assaig com a les sortides, però crec que s'hauria de potenciar més la participació del jovent de la colla, ja que n'és el futur. La colla pot desaparèixer i nosaltres no ho podem permetre. Hi falta gent. Hauríem de ser el doble i així podríem aconseguir castells més grans».

3. «En un grau escàs. Hauríem d'intervenir més en les activitats que es fan i participar més en els assaigs joves. El jovent és el futur, hem de participar més a l'assaig i en els castells, perquè sempre els fan els mateixos i mai no es prova gent nova. S'hauria d'animar la gent que algun dia pot pujar i renovar així l'estoc de castellers i castelleres, sense que hi hagi privilegis ni mafies que enterboleixin l'activitat castellera a la vila».

4. «Podríem fer més assaigs per les contrades de la comarca i més activitats esportives, com les sortides amb bicicleta que trobo que és una activitat molt bonica. També es podrien fer torneigs de futbol sala o de bàsquet, o fer sortides de muntanya, acampades o moltes més activitats que portarien a la colla pertot arreu. Així podríem captar un nombre més gran de joves que aportarien joventut a la colla, la qual per ara encara és un bé escàs».

El Club Superverd

Quatre dies a Menorca

Carlota, Pilar, Oriol i Marc

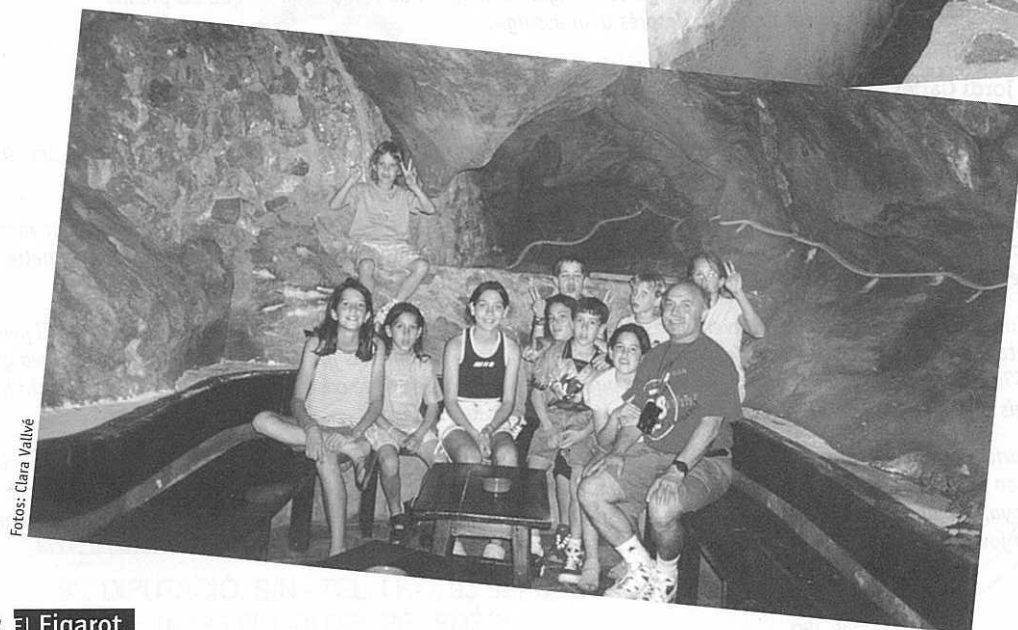
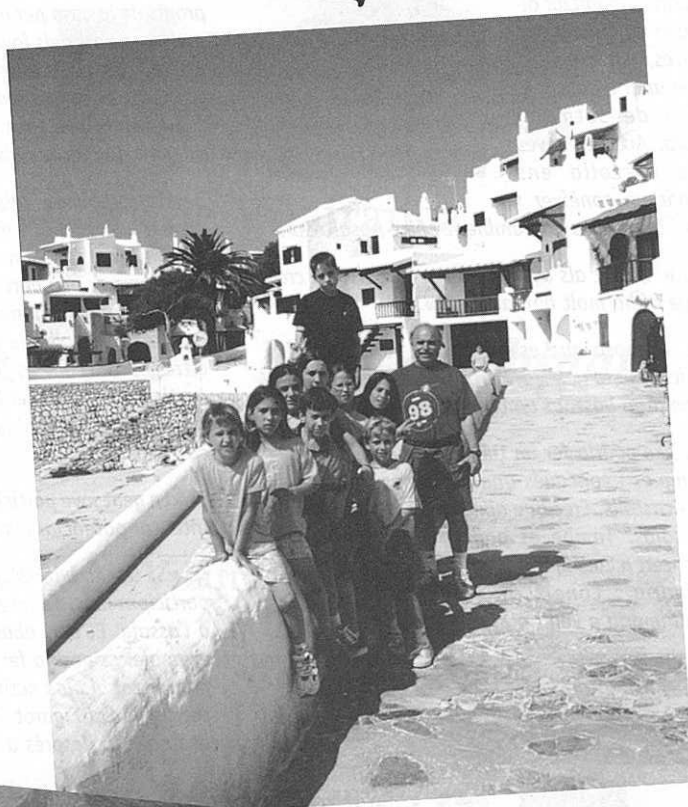
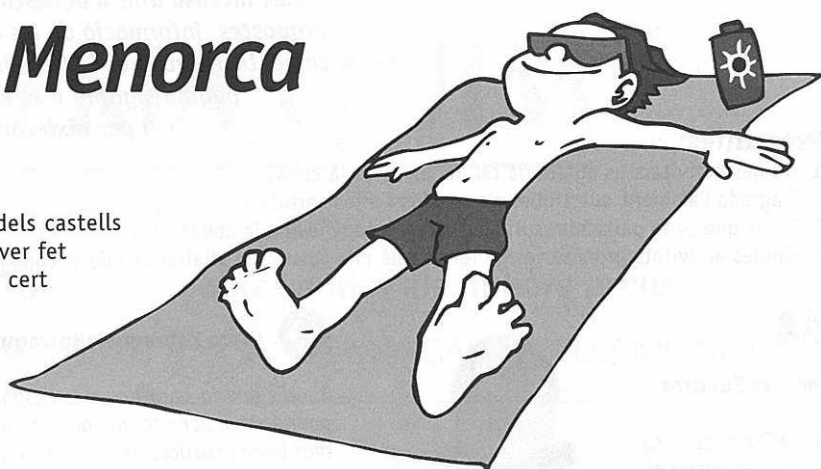
Del 18 al 22 del mes de maig passat, la canalla dels castells de nou vam anar a Menorca, com a premi per haver fet aquests castells. Vam sortir amb vaixell, que per cert anava amb dues hores de retard, a la nit, però, com es podia esperar, gairebé ningú va dormir. L'endemà al matí, a les nou, vam arribar sans i estalvis al port de Maó. Amb un miniautocar, ens vam traslladar a l'hotel Almirante Farragut, a prop de Ciutadella. El primer dia vam arreglar les coses i vam anar a visitar l'hotel. També ens vam banyar a la Cala en Forcat i a la piscina.

A la tarda vam visitar Ciutadella.

El segon dia vam anar a fer una excursió per tot Menorca. Vam anar a Maó, a Punta Prima on ens vam banyar en una platja, a Binibeca, a la Cova d'en Xiroi i a la Muntanya del Toro, i, esgotats, vam tornar a l'hotel.

L'endemà, com que feia mal dia, vam anar a l'Aqua Park i després als inflables. A la tarda, uns quants ens vam quedar a la piscina i més tard vam anar als inflables, i els altres van anar a Ciutadella. A la nit vam fer un concurs de castells i després a tothom li van donar premis. I després vam anar a la discoteca, a fer jocs i a ballar.

El quart dia vam anar a banyar-nos a una cala i els més atrevits es van tirar des de les roques. Vam dinar a l'hotel, que per cert era *self service* i hi havia fins i tot gelatina i alguns es dedicaven a passar l'estona fent bellugar la gelatina. I després de dinar vam fer les maletes i cap a l'aeroport a agafar l'avió. Era el final d'aquell divertit viatge a Menorca. Vam arribar a Vilafranca a les nou.

Fotos: Clara Vallvé

D'acampada a la Múnia

Jordi Muñoz

Els dies 14 a la nit, 15 i 16 de juliol, la canalla va anar d'acampada a la Múnia. Havíem de marxar cap al càmping tot just després de l'assaig del divendres. Per això a la tarda del mateix dia alguns membres de l'equip de la canalla i alguns voluntaris ens vam dirigir en cotxe cap el càmping per tal de deixar muntades les tendes. No hi vam poder arribar ja que la carretera estava tallada com a conseqüència de l'incendi forestal de Vilobí. Es va determinar d'anar d'acampada al matí següent si es podia, perquè ¿qui vol estar en un càmping enmig de la muntanya amb tot de marrecs al voltant i un incendi per amenitzar la vetllada?

Vam tornar cap a Cal Figarot per sopar i tot just érem a la sobretaula quan van començar a aparèixer motxilles amb potes. Més o menys de sota les motxilles en va anar sortint canalla i se'ls va donar la notícia, que van rebre amb les cares molt llargues. A mig assaig, més notícies: l'incendi estava pràcticament extingit i la carretera estava oberta. Vista la decepció de la canalla es tornà al pla original: sortir després de l'assaig.

Vam arribar al càmping a quarts de tres, després d'haver-nos perdut pel camí, i va començar la «guerra»: muntar les tendes en plena nit amb unes llums improvisades i distribuir-hi la canalla. Finalment a quarts de cinc la canalla era dins les tendes; però, de dormir, ben poquet.

Dissabte al matí, pels volts de quarts de deu, la canalla ja estava tota llevada i no tots van

sortir de la tenda on havien anat a dormir (dormir?). Després d'haver esmorzat, vam anar d'excursió a una cova propera al càmping. Hi vam baixar i la vam recórrer en part. Per cert, un deu per als més grans de la canalla per la feina feta dins la cova.

De tornada al càmping ens vam mobilitzar per anar al poble a dinar i a la piscina. Per raons logístiques cinc de nosaltres vam haver de baixar a peu. Després de dinar, amb les marranades protocol·làries de la canalla incloses, i de tenir la canalla entretinguda

en quedar-se adormit a casa seva.

De tornada al càmping, vam deixar que la canalla pasturés a cor que vols mentre preparàvem el sopar. Acabat el sopar van tornar les disputes de qui dorm amb qui i a quina tenda, fet que va obligar a muntar una setena tenda per encabir-hi els sis que volien dormir junts. En algun moment abans d'anar a dormir, no n'hi havia sis dins la tenda, n'hi havia dotze. Finalment, pels volts de la una i amb la canalla a les tendes, se'ls van acabar les piles i vam poder dormir sense pràcticament cap destorb. Diumenge es va aixecar amb núvols i plovisquejant, i després de llevar la canalla (a quarts d'onze!) i donar-los l'esmorzar, vam decidir plegar eines i marxar per acabar de passar el dia a Cal Figarot.

Vam arribar als volts de la una i la canalla, després de descobrir que la nau estava oberta, es va dedicar a una jornada intensiva de salt a la xarxa, només interrompuda per anar a dinar (amb les habituals marranades).

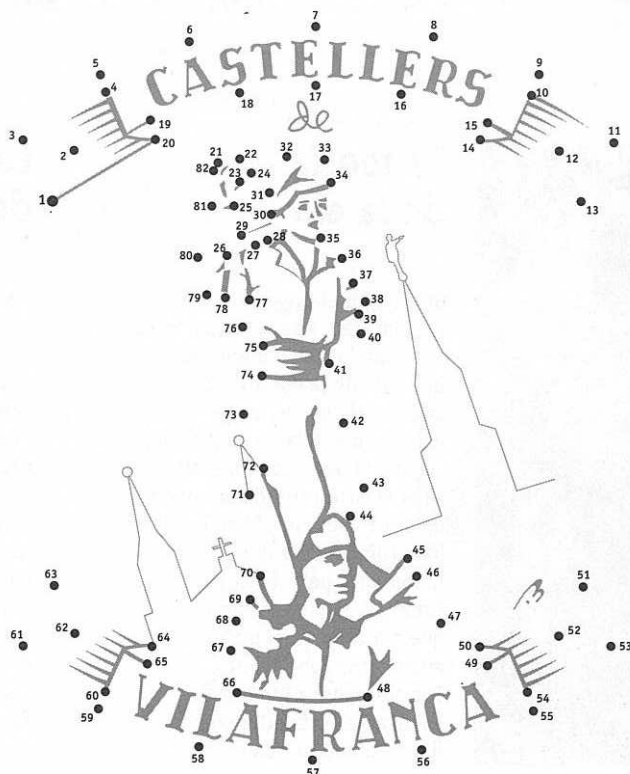
Al llarg de la tarda els pares van venir a recollir les seves «perles», i finalment a les nou del vespre vam aconseguir perdre de vista l'últim dels marrecs.

Després de dues nits i dos dies de pasturar canalla castellera, finalment vam respirar tranquils i descansar, i puc dir que no vaig començar a refer-me fins dimarts. Per cert, com a conseqüència de la tarda passada a Cal Figarot, tenim un dos que, a més de pujar als castells, ens farà de *majorette* a les cercaviles.

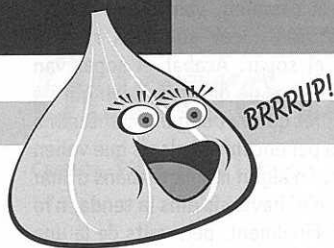

en uns gronxadors el temps convenient, vam anar a la piscina, on per fi vam aconseguir descansar una estona. Després de banyar-nos i quan tots estàvem més o menys secs, van tornar a començar les hostilitats, i ni l'encarregat de la canalla es va salvar de ser tirat a la piscina. Vam tornar al càmping cap a les vuit amb algunes baixes per compromisos socials. Més tard vam saber que un que tenia un sopar no hi va assistir

**Completa l'escut dels
Castellers de Vilafranca
tot resseguint els punts.**
(Començant, lògicament,
pel punt número 1).

El Figaro-rot

SUPLEMENT HUMORÍSTIC

La quadrilla del Juanito

No es tracta de cap partida de bandolers disposada a atemorir els honrats passatgers d'alguna atrevida diligència que gosi travessar els camins de la comarca (no se'ls nota un posat gaire agressiu i, a més, no van armats -ni amb trabuc ni amb pistola-, no porten barretina ni flassada ni brusa vermella i qui s'endevina que n'és el cabdill no duu barret calanyès, ni gec ni pantalons curts de vellut com en Serrallonga); tampoc és cap grup de segarretes que hagin fet cap al Penedès per guanyar-se quatre rals a la verema (no amaguen cap tisora ni falçó, ni carreguen portadores); no ens trobem, ni de bon tros, davant d'un escamot que planegi una escissió a la colla, que tots són fidels castellers de peu, folre, manilles i tronc. Tot plegat és molt més senzill: es tracta de set castellers que, fent costat a un dels membres més veterans de la colla castellera dels Castellers de Vilafranca de Vilafranca del Penedès, van voler passar a la posteritat convenientment abillats amb la indumentària tradicional: mocador vermell florejat de tocs blancs lligat al cap, a faixó de diadema, amb ample nus penjant al darrere; cos de camisa folgada (verda); faixa de llana negra; pantaló de color blanc ajustat fins al panxell, i espadnyes de vetes negres. Vaja, que fan un pam de goig (l'àstima que s'hagin deixat les calcilles).

La teoria de la ela

Si esteneu el dit gros i l'anular, fent com si disparéssiu una pistola, podreu entendre la teoria de la ela, és a dir, que, en els homes en general, existeix una relació de mesura segons la qual, com més alt és el mascle (dit anular mirant enlaire), més curt és allò d'allà baix (dit gros horitzontal) i, com més petit és el paio (gireu els dits de manera que ara tingueu el dit gros enlaire)... doncs, això... Tot plegat ve a tomb per explicar la fotografia que il·lustra aquest comentari...

La Perdiu de Font-rubí

L'estil no és el d'un Indurain precisament (o el d'un Armstrong, si volem ser més moderns); el calçat i els mitjons són més adequats per anar a fer un tomb per la Rambla que no pas per fer-lo amb bicicleta; el casc i les ulleres no ens fan pensar en un ciclista que estigui lluitant contra el rellotge (el mallot, sí: és de reglament i adient a l'ocasió). Però, què cony!, el Julià Bedman és un gran casteller i, quan agafa la bicicleta, fa el que pot (i ja se sap que, qui fa el que pot, no està obligat a més). D'aquí que, veient-lo a la foto, més que de l'«Àguila de Toledo» ens ve al cap el sobrenom de «la Perdiu de Font-rubí».

L'EVOLUCIÓ DELS CASTELLS

AVUI, UNA FIGURA ENTRANYABLE: LA DONA DEL CASTELLER

després d'una "llenya"

1950

2000

1950

repercussió social dels castells

2000

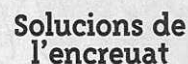
Quartdeset

Jaume Rafecas

crossa a sota d'un castell amb folre i manilles. Caveu de tan mala manera que serà la vostra pròpia fossa. 7. La preposició més castellera. Fem el niuet de cap per avall, pardaleta meva? Sense número (però no patiu, que el Jordi Mir ja l'hi posarà!). 8. La meitat de l'examen que enguany ja podem considerar superat (i a darrera!). Partidari de Maria Cristina de Borbó, reina regent d'Espanya durant la minoria d'edat de la seva filla Isabel II (us preguntareu: *I què hi pinta aquest, aquí?* I fareu bé de preguntar-vos-ho). 9. Amb aquesta quantitat de tres de deu amb folre i manilles carregats i descarregats ja en tindria ben bé prou, per aquesta temporada. Per abdicar d'aquesta manera més valdria que hagués continuat manant (la reina, la regent, el cap de colla, qui sigui). 10. Enfadat perquè no han girat del tot el pilar. Així es comença a forjar un acotxador (perquè encabat vinguin els prepotents del Vendrell i te'l fotin).

1. També amb folre i manilles, també en som els pioners, per bé que els Minyons ens segueixin els talons (però vaja, a darrera!). 2. Petit indret d'ombra, corrent d'aire i cervesa fresca que trobes al mig de la plaça de la vila, a l'hora dels castells, el dia de Sant Fèlix -que pot obrar miracles i miratges virtuals que ni t'imagines-. Invertits ginyos de canya, autèntics prodigis d'artesania fina, que els grallers s'agraden molt de xarrupar (i no són cerveses de barril, malpensats!). 3. El que continuaria essent Sant Fèlix encara que el possessin de cap per avall. La primera (i no és la colla dels Castellers de Vilafranca). S'hi endevina un roig encès, com ara el dels tomàquets vilafranquins. 4. No s'hauria de dir així, a dreta llei, però podria ser perfectament el Masó, de cap per avall. Indici clar de ratxa victoriosa i gloriosa per als Verds. 5. Aquí t'hi faré un altre niuet, pardaleta meva, com a segona residència i també de cap per avall. Que té una beca per estudiar les amistats perilloses a l'interior de les colles castelleres, però insuficient, que no li cobreix tot el treball, que li falta alguna cosa. 6. I cinc-cents pebrots més, però ara verds, i l'escalivada està servida. Casteller de Cornudella que ha deixat de fer castells i ara es dedica al ioga. 7. Que pràcticament no ha rebut, com no s'ha fet res en la caiguda del castell (atenció, que era aixecat per sota); només ha perdut l'essa final. Tal com està i ha de continuar estant sempre la nostra colla. 8. Facin un ús dolent, excessiu i capgirat d'alguna cosa (del tres de vuit aixecat per sota, per exemple). Agrupa els cosins del David Miret. 9. Ja fa uns quants anys que els Verds en tenim la medalla, i no ens l'arravataren així com així. Fer castells de deu folrats i emmanillats o fer-ne de nou nets, aquesta és la dallonses. 10. De cap per avall, d'aquest se n'hauria de dir, almenys, la seu dels castells o el vaticà dels castells (i l'hauríem de fer més sovint).

	O	A	I	R	T				
C	I	D	B	A	R	N	X	E	U
I	S	T	S	C	R	I	M	X	E
N	S	N	N	W	M	E	W	E	E
A	E	C	V	U	F	S	M	A	E
E	U	D	B	N	A	S	A	R	D
E	S	I	R	B	L	T	L	I	U
N			L	T	S	R	A	L	S
R	O		L	R	O	E	R	A	I
O	T	E	D	E	N	O	R	E	T
0	1	2	3	4	5	6	7	8	9

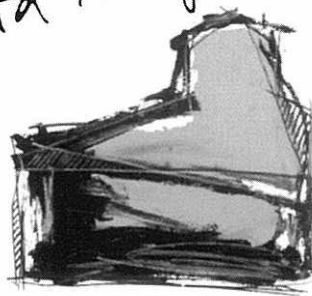
*Casa de la
festa major*

LA CASA DE LA FESTA MAJOR

Ara no cal esperar l'agost per gaudir de la màgia i del misteri de la Festa Major de Vilafranca. L'antic mercat de gallines i menuts, s'ha transformat en la Casa de la Festa Major, un espai singular que acull el ric folklore de la Festa, on el visitant pot descobrir o reviuire la festa més típica de Catalunya.

L'exposició permet conèixer, per exemple, el drac i la parella de gegants més antics de Catalunya, les músiques i els balls -molts d'ells d'origen medieval i relacionats amb els diversos gremis i confraries-, els castellers, els prolegòmens i els epílegs de la festa, etc. que configuren, en el seu conjunt, un interessantíssim patrimoni cultural.

A més, un audiovisual impactant invita el visitant a sentir les emocions de la Tronada, les cercaviles i les processons, l'ambient de la diada a la plaça més castellera, l'exaltació del foc a l'Entrada de Sant Fèlix, i la resta d'elements que dibuixen la festa.

Casa de la Festa Major
Pl.Vall del Castell s/n.Vilafranca del Penedès

Oberta tot l'any / Visites comentades
Consulteu horaris i preus.

INFORMACIÓ I RESERVES

Casa de la Vila. Oficina de Turisme.
c/ de la Cort, 14
Vilafranca del Penedès - Barcelona
Tel. 93 892 03 58 / + 34 938 920 358
<http://www.ajvilafranca.es>

WEB FESTA MAJOR
<http://www.totweb.com/festamajor>

Ajuntament de
Vilafranca del Penedès

coordinadora de balls
festa major

Diputació de Barcelona

MOBILPENEDÈS l'Oficina Mòbil de Caixa Penedès

Tan petita com un telèfon

Tan gran com per parlar
amb tot el món

Tan personal
com per operar sempre
amb tots els teus comptes

Informa't en qualsevol oficina
o truca al telèfon de consultes i comandes
902 100 909

Mobilpenedès, sempre a mà!

Telefónica
Movistar

Caixa Penedès

Caixa Penedès intervé única i exclusivament com a mitjà de pagament.

És una promoció de Gestió Integral d'Assessorament i Tramitació de Serveis S.A. en exclusiva per als clients de Caixa Penedès.